

Senyor bisbe

HOMILIES

> SOLEMNITAT DE SANT JOAN DE DÉU

Homilia pronunciada a l'hospital de Sant Joan de Déu - ALTHAIA de Manresa el 8 de febrer del 2013.

Acabem d'escoltar les paraules de l'evangeli en què Jesús ens torna a convidar a viure la veritable humanitat del qui sap descobrir en la persona necessitada el proïsme que hem d'estimar sempre, no sols amb paraules i sentiments, sinó amb fets i de veritat: *Un samarità el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les-hi amb oli i vi, el pujà a la pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se n'ocupà...* Aquest samarità és el qui complí el manament principal d'estimar els altres com a un mateix, perquè es va compadir del qui necessitava el seu ajut. La paraula de Jesús adreçada a aquell mestre de la llei que volia viure en vida plena, en vida eterna, fou clara: *Doncs, tu fes igual.*

I nosaltres avui celebrem la solemnitat de Sant Joan de Déu, en un hospital que porta el seu nom i en el si d'una institució, Althaia, que el té com a patró. I la nostra mirada dirigida a sant Joan de Déu ens el fa veure com un dels qui va escoltar l'evangeli de Jesús i el va posar en pràctica en una realitat que és molt pròpia en aquest dia i en aquest lloc: l'assistència als malalts.

Ell va iniciar la seva activitat hospitalària a la ciutat de Granada. Anomenava el seu primer hospital «Casa de Déu». Amb aquest fet, ell, mogut per l'amor de Déu, va fer un primer hospital modern. Per això mereix el títol de «Fundador de l'hospital modern».

Com va néixer aquest primer hospital modern? Certament, primer en el cor de sant Joan de Déu, que es va omplir d'amor de Déu. Fou un 20 de gener de 1539 també a Granada, quan Joan Ciudad, que està a Granada venent llibres, després d'una vida en què ha fet de pastor, de soldat, de picapedrer, escolta un sermó de sant Joan d'Àvila, doctor de l'amor de Déu. En aquell moment en el seu cor es fa evident i clar l'amor misericordiós de Jesús envers ell i tots els homes. Aquesta «bona notícia» de l'amor gratuït i immerescut, de l'amor envers el qui està en la misèria, l'amor sempre misericordiós de Déu, manifestat plenament en el seu Fill Jesucrist, el fa sortir d'ell mateix, el fa oblidar d'ell i l'aboca del tot a estimar Déu i el proïsme. I aquest amor el transforma completament i surt del temple com si estigués fora d'ell mateix, pegant crits i demanant misericòrdia. Certament estava malalt, però de la millor malaltia, que és la salvació. La seva malaltia era estar ferit de l'amor de Jesucrist. Des d'aquell moment la seva «malaltia d'amor» el porta a la recerca de Déu i a la donació total al Senyor.

Sí, germans, aquest és el fonament del primer hospital modern: la recerca de Déu

i la donació total al Senyor. I aquest és el fonament de tota la cultura d'aquesta nostra Europa: la recerca de Déu. La certesa que Déu és present en tot com a realitat fonamental, sense la qual no hi ha res, fa que l'home pugui trobar el sentit profund de la realitat i en aquest sentit trobar la raó profunda, que va més enllà dels simples interessos econòmics i de poder. El qui cerca Déu en el seu cor no té por de la realitat, de tota realitat, perquè sap que, àdhuc en el que és incompreensible, hi ha la presència amorosa del qui és Pare, del qui és amor misericordiós.

Tornant a sant Joan de Déu, el veiem amb la ferida d'amor de Jesucrist en el seu cor i, com a fruit d'aquesta ferida, amb un desig: «Que Jesucrist —deia ell— em porti a temps i em doni la gràcia perquè tingui un hospital on pugui recollir els pobres deseparats i mancats de judici, i els pugui servir com desitjo.» I ell mateix es va dedicar a treballar pels pobres i malalts dedicant-se a portar feixos de llenya de la muntanya, i amb això se sustentava, i el que sobrava ho donava als pobres, que cercava de nit per les portalades on passaven la nit, morts de fred, nus i nafrats i malalts, i veient que n'hi havia molts, mogut de gran compassió, va determinar de buscar-los remei. I la seva malaltia d'amor a Jesús el porta a fer-se pidolaire per als pobres, a fer-se dels qui importunen els altres demanant, perquè és pobre i necessita l'ajut de molts per a poder fer bé a alguns. I per això se sentia un dia

qualsevol de l'hivern de 1540 pels carrers de la ciutat de Granada la seva veu clara, que deia amb la força d'un cor ple d'amor a Jesús: «Germans, feu-vos bé a vosaltres mateixos, donant almoina als pobres.»

Així va néixer el primer hospital modern. Aquest és el fonament d'aquest hospital on som i celebrem aquesta eucaristia en la festa de Sant Joan de Déu, perquè és la presència dels germans hospitalaris de Sant Joan de Déu en aquest hospital i en aquesta ciutat la que ens porta aquesta arrel i la manté viva. No oblidem mai d'on venim i cap on anem, si volem donar sentit al que fem, si volem continuar la tradició de servei que va néixer en el cor enamorat de Jesús de sant Joan de Déu.

A ell, a sant Joan de Déu, li demanem que intercedeixi per tots nosaltres, i de manera especial per tots els qui configureu la realitat de servei hospitalari a la ciutat de Manresa amb Althaia, als patrons de la fundació, als dirigents, als metges, als infermers, al servei administratiu, als serveis d'intendència, al servei religiós, a tots els qui serviu els malalts i els seus familiars. Que sant Joan de Déu ens ajudi a tots nosaltres a viure sempre en la veritable humanitat del qui té un cor que veu en l'altre un germà que necessita el nostre ajut, la nostra paraula, el nostre servei humà. No podem oblidar que estem immersos en un temps de crisi profunda a nivell econòmic, però que també manifesta que el que hi ha

en el fons és una crisi moral i una crisi de fe. Aquesta crisi ens han de fer plantejar moltes preguntes i, com a mínim, ens ha d'ajudar a aprendre que no hem de caminar altra vegada pels viarans erronis que ens han portat a aquesta situació. Aquesta crisi en molts de sentits necessita, a més de valentes decisions de tipus tècnic-polític, de part de tots, gratuïtat, misericòrdia i comunió, com ens deia el papa Benet XVI en l'encíclica *Caritas in veritate*: «La ciutat de l'home no es promou solament amb relacions de drets i de deures, sinó, abans que res i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió» (núm. 6).

l penso que aquesta és una de les lliçons que sant Joan de Déu, home del segle XVI, ens dóna a nosaltres, homes i dones del segle XXI: la veritable humanitat neix de la relació amb Déu. No vulguem apartar Déu de la vida dels homes, de la nostra vida, del nostre cor. Déu és, malgrat tantes i tantes coses com s'han dit i es diuen, l'amic de l'home, encara més, la font de la vida i de l'amor per a la humanitat. No hi ha altra font. Fora de Déu sols hi ha desert i buidor. l per això mateix en aquests moments, en tota la societat i també en aquesta realitat hospitalària, com ens deia Benet XVI, l'autèntica ciutat de l'home i per a l'home no es promou solament amb relacions de drets i deures, sinó, abans que res i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió. Sí, gratuïtat, misericòrdia i comunió. Conceptes que xoquen amb la

mentalitat dels guanys abusius i corruptes, del pur mercantilisme, del domini i del poder allunyats del servei desinteressat, de les divisions i discriminacions per les raons que sigui. Però, ¿podem fer una societat veritablement humana, la ciutat humana, sense que cada un de nosaltres aporti el millor d'ell mateix? ¿Podem pensar en una societat, en una ciutat humana, sense l'escalf del cor que estima en la veritat? Podríem parlar d'un plus necessari d'humanitat per a donar un millor servei. Però no és suficient. La societat autènticament humana ens demana de viure en la gratuïtat, de donar de franc el que hem rebut de franc. De donar l'amor al qui tenim al costat, al qui tenim al davant amb els seus problemes i les seves malalties. l l'amor no és una romàntica sensació de benestar, sinó sortir d'un mateix, oblidar-se d'un mateix per estar atent a l'altre en les seves necessitats. Com aquell bon samarità de la paràbola de Jesús que passa del sentiment a l'acció mirant el bé de l'altre i no els seus propis interessos.

El bon samarità i sant Joan de Déu són per a nosaltres icones del que és el veritable amor que demana gratuïtat; ells no pensaven a rescabalar-se, ells donaven sense esperar res a canvi. El veritable amor a l'altre demana misericòrdia del cor que veu i es compadeix de la necessitat de l'altre i passa a l'acció. El veritable amor demana comunió, perquè ens fa descobrir sempre en tota persona algú que no m'és estrany, perquè és germà,

ja que la meua fe en l'un i únic Déu em fa descobrir en l'altre algú que em pertany, que forma part de mi mateix. La fe en l'únic Déu em fa descobrir la fraternitat universal.

Sant Joan de Déu ens diu en el seu testament: «Tingueu sempre caritat, perquè aquesta és la mare de totes les virtuts.» Acollim el seu llegat de veritable humanitat basada en l'amor; i demanem-li que intercedeixi per tots nosaltres, per aquest hospital i tota la realitat hospitalària d'Althaia. Que sant Joan de Déu intercedeixi per tot l'Orde Hospitalari que duu el seu nom, perquè el Senyor el beneeixi amb abundants vocacions de germans que continuïn entre nosaltres el seu do de l'amor misericordiós de Déu enmig dels malalts i del personal sanitari i administratiu dels hospitals.

I no podem oblidar el Parc de Bombers de la ciutat de Manresa, que també té sant Joan de Déu com a patró: que, en el seu servei generós i arriscat, els bombers sempre sentin la intercessió de sant Joan de Déu i que Déu beneeixi totes les seves famílies. Amén.

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM

Homilia pronunciada la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa el dia 21 de febrer del 2013.

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest de Manresa,
Germans preveres, diaca,

Sr. Valentí Junyent, Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,
Membres d'Òmnium Cultural del Bages, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2013,
Estimats tots, fills de Déu.

La Misteriosa Llum, aquella llum resplendent del 21 de febrer de 1345 que va omplir aquest temple del Carme de la ciutat de Manresa, és la que ens torna a convocar als manresans per celebrar l'ofici d'aquest gran dia de festa. La ciutat de Manresa s'encén cada any de llum nova amb la festa de la Misteriosa Llum. El raig de llum vingut des de Montserrat torna a encendre en el cor dels manresans una flama d'esperança que ens diu que la llum existeix, que el futur és obert, que les dificultats poden ser superades, que un demà millor sempre és possible.

I certament el que mou el cor de les persones, el que fa possible continuar caminant, el que fa lleuger el camí, de vegades penós i ple de dificultats, és l'esperança, saber que tenim un horitzó obert al nostre davant. L'esperança és una virtut fonamental per a la vida dels homes i dels pobles. La vida de l'home i dels pobles enmig del món no és un caminar per caminar, sense meta clara on arribar, sinó que la vida té un sentit que ens cal descobrir i viure. Aquí rau la clau de la veritable humanitat.

En els inicis del segle XXI el beat Joan Pau II, papa, expressava amb força profètica que Europa és un continent que, juntament amb la pèrdua de la memòria i l'herència cristianes, viu sense esperança. Molts signes ho manifesten. Un d'ells és la baixa natalitat en els països europeus (cf. *Ecclesia in Europa*, 8). La por del futur, fruit de la manca d'esperança, ens fa porucs a la vida, a engendrar noves vides. Però un país sense fills és un país sense esperança, és un país sense futur. La gran riquesa d'un poble no són solament les seves institucions, sinó també les persones, els fills que engendra. Ens volen fer pensar que la riquesa és la mera economia. La veritable riquesa són les persones! L'únic absolut en tots els camps de la vida social i econòmica és la persona, sigui qui sigui, en el si de la mare o en el llit del dolor i de la malaltia; sigui d'un país o d'un altre; tingui una llengua materna o una altra; sigui pobre o ric; tingui un color de pell o un altre; tingui o no tingui papers. La mirada llarga de l'esperança ens obre a la mirada àmplia als homes, tots germans nostres.

La festa de la Misteriosa Llum de Manresa té aquest any una característica pròpia, si més no en l'àmbit de la celebració litúrgica. L'Església catòlica celebra, des de l'octubre de l'any passat i fins al novembre d'aquest any, l'Any de la Fe, proclamat pel papa Benet XVI, a qui tenim ben present en aquests moments, a vuit dies de la seva renúncia com a bisbe de Roma i successor

de sant Pere. El tenim present en la pregària per ell, i en l'agraïment pel seu ministeri valent, clar i il·luminador. El fet de la seva renúncia lliure, per manca de forces deguda a l'edat i les xacres pròpies d'aquesta, ens parla clarament de la seva generositat i humilitat i del seu amor a l'Església. El Sant Pare, deia, ha convocat l'Any de la Fe en ocasió del cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, però també i sobretot amb l'objectiu de renovar la fe en tota l'Església, en aquests moments en què la fe ja no es un pressupòsit obvi en la vida, en les obres i en les intencions de molts membres d'unes societats que tenen fortes arrels cristianes. Per això vull parar-me en el Misteri de la Llum, en el que aquest té de relació amb la fe cristiana i amb el que aquesta misteriosa Llum ens pot dir a nosaltres, manresans i manresanes del segle XXI.

La Misteriosa Llum que va irrompre en aquesta església del Carme i que es va transformar en tres raigs que sortien del temple, té una referència clara a la fe cristiana que afirma la unitat i unitat de Déu en la Trinitat de persones; per aquesta raó l'ofici que celebrem sempre en aquesta diada solemne de festa és la missa votiva de la Santíssima Trinitat. La fe cristiana és clara: nosaltres confessem un sol i únic Déu veritable. No hi ha cap altre Déu. Però també nosaltres confessem en aquest un i únic Déu la Trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

Aquest és el misteri central i fontal de la fe cristiana. És, aquesta, l'afirmació fonamental dels cristians en tot el món i al llarg dels segles. D'on prové aquesta afirmació de la unitat de Déu en la Trinitat de persones? És una afirmació que estem molt acostumats a sentir, però que xoca amb la mentalitat de moltes persones: les que neguen l'existència de Déu i les que afirmen un sol Déu i a les quals l'afirmació dels cristians sona ben estranya i àdhuc ofensiva.

Sí, els cristians, enmig d'una societat, de la qual el beat Joan Pau II afirmava que fa l'efecte de fer una apostasia silenciosa per part de l'home autosuficient que viu com si Déu no existís (ibídem, 9), enmig d'aquesta societat, els cristians tenim la gosadia d'afirmar que hi ha una raó de tot el que existeix, del que és invisible i del que és visible. Que hi ha un ésser que existeix des de sempre i per sempre i que és la causa de tot el que existeix. Hi ha un Déu creador de totes les coses i de tots els homes. És, doncs, l'únic origen de tota la humanitat. Però encara afirmem més. La raó, el perquè d'aquesta obra creadora és l'amor de Déu envers les seves criatures i, de manera especial, envers els homes, estimats cada un d'ells per ell mateix per Déu. L'afirmació cristiana és aquesta: «Existeixo. Doncs, sóc estimat!» Aquesta és la nostra gosadia, la de creure en l'Amor de Déu; la de creure que la raó de tot el que existeix no és un atzar cec o una energia impersonal. La raó de l'existència és l'Amor de Déu, encara més, Déu que és amor.

Tot home mirant el seu cor i obrint els ulls pot arribar a la intuïció d'un Déu creador de tot i de tothom; intuïció que parla de la validesa de les religions en la recerca de Déu. Però el coneixement de Déu arriba a la seva plenitud quan Déu mateix manifesta la seva intimitat. És en Jesucrist, i solament en Jesucrist, en qui se'ns ha obert del tot i plenament el cor de Déu. Nosaltres podem saber amb tota certesa qui és Déu i quin és el seu projecte d'amor salvador en el seu Fill Jesucrist, mort i ressuscitat per nosaltres i per tots els homes. Jesús mateix, al qui creu en ell li fa el do de l'Esperit Sant, que procedeix del Pare i del Fill, que habita en el cor del qui creu en Jesús i fa possible la vida nova de fills de Déu.

I d'aquí neix la fe cristiana, d'aquí neix el cristià: del trobament amb Jesucrist. Ens diu el papa Benet XVI en la seva primera encíclica, *Deus caritas est*: «Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (núm. 1). En Jesucrist, el Fill de Déu fet home per nosaltres i la nostra salvació, l'home té l'oportunitat de trobar la llum que il·lumina plenament la seva vida. En ell el misteri de Déu i el mateix misteri de l'home troben la seva plena resposta. Com ens diu el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri

de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat ... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22).

La festa de la Misteriosa Llum d'aquest any, Any de la Fe, ens convida a obrir els ulls a la llum que ve de Déu mateix en el seu Fill, Jesucrist. No tinguem por d'obrir els ulls a la llum de Crist. El qui deixa entrar Crist en el seu cor, en la seva vida, no perd res, res — absolutament res— del que fa la vida lliure, bonica i gran. Encara més, el qui obre el cor a Crist descobreix com ell ens ho dona tot, perquè en ell el sentit de la vida és ple; en ell l'horitzó d'esperança resta sempre obert, perquè ell és l'esperança que mai no mor.

Si els cristians, en lloc d'embolicar-nos en disquisicions que intenten portar-nos a arrencar del nostre cor la fe profunda, ens decidíssim a creure, és a dir, a posar la nostra confiança en la nostra fe, llavors aquesta fe es convertiria realment, àdhuc avui en dia, en l'ànima del món. La llum està feta per a il·luminar. La fe cristiana no ens ha estat donada perquè sols la guardem en el nostre cor, sinó per a fer-la vida i testimoni, amb la paraula i les obres de caritat.

Als cristians ens pertoca llançar-nos a creure de veritat, ens pertoca en aquest

moment, com sempre, donar testimoni que creiem en l'Amor, donar testimoni que aquesta fe suscita en la nostra vida l'amor actiu envers Déu i els germans. Als cristians ens pertoca portar la llum de la fe als cors dels nostres germans que són lluny de Crist i de la seva Església. Ens diu el Papa en el missatge per a la Quaresma d'aquest any: «La major obra de caritat és precisament l'evangelització, és a dir, el "servei de la Paraula". Cap acció no fa tant de bé i, per tant, és caritat envers el proïsme, com llescar el pa de la Paraula de Déu al germà, fer-lo participi de la Bona Nova de l'Evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu. L'evangelització és la promoció més alta i integral de la persona humana.»

Germans, la llum resplendent torna a il·luminar aquest temple i aquesta ciutat. Ens cal deixar-nos il·luminar. Que ens hi ajudi la intercessió de santa Maria, sota l'advocació del Carme en aquest temple parroquial i antic convent de carmelites de l'antiga observança. Que ella intercedeixi per tots els manresans, perquè com ella sapiguem obrir el cor a Déu i que es digui de tots nosaltres com d'ella: *Feliç tu que has cregut!*, perquè hem obert els ulls a la llum de la fe que ens ve de Jesucrist, Senyor nostre, a qui, juntament amb el Pare i l'Esperit Sant, sigui donat, avui i sempre i en tot lloc, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

> FUNERAL DE MN. JAUME FURNOLS I PADRÓS

Homília pronunciada la parròquia de Sant Pere de Torelló el dia 21 de febrer del 2013

Rm 8,14-23 // Lc 24,13-35

Nosaltres avui també vivim una experiència semblant a la d'aquells dos deixebles de Jesús que anaven camí d'Emaús. Encara més, l'experiència de la humanitat és sempre aquesta. Som en camí. Caminem amb els altres. Cerquem el sentit de les coses que ens passen i les que passen en el món, en el gran món i en el nostre petit món. I Jesús se'ns fa proper, camina amb nosaltres. Avui nosaltres ens hem reunit a l'església parroquial de Sant Pere de Torelló per celebrar les exèquies del nostre germà Mn. Jaume Furnols i Padrós, que ha deixat aquest món en ser cridat a la presència del Pare. Som junts. Som junts amb Jesús que ens ha aconseguit i ell ens ha parlat i ens ha abrusat el cor, i ell mateix ens partirà el pa.

La mort sempre és una experiència que ens colpeix a tots; encara més quan és la mort d'una persona estimada, una persona amb la qual hem compartit un tram de la nostra vida, una persona amb la qual hem fet camí. Aquest moment del comiat en la pregària de l'Església és un moment intens per a recordar tantes passes fetes junts, tantes paraules compartides, tants moments de treball i d'esforç, tants moments de compartir joiós. I el record s'ha de fer agraïment a Déu, font de tot do i de tot bé, per totes

les bondats, tots els serveis, tots els consells, totes les caritats que per mitjà d'ell, de mossèn Jaume, hem rebut nosaltres els qui som aquí, i tots aquells a qui en la seva llarga vida ha servit en tots els seus ministeris sacerdotals, especialment des del Tribunal Eclesiàstic de la nostra diòcesi.

La pregària en les exèquies d'un germà de la comunitat cristiana té sempre la característica pròpia del sufragi pel seu etern descans, tot posant la mirada en Crist mort i ressuscitat. En l'enterrament d'un germà en la fe el que fem, sobretot, és encomanar-lo a la misericòrdia divina, que brolla plenament de Jesús mort i ressuscitat. En tota celebració cristiana nosaltres no podem fer res més que posar la mirada en Jesús, la nostra esperança que mai no mor.

Mn. Jaume Furnols se'ns ha avançat a la Pasqua. El Senyor l'ha cridat a la seva presència, quan just començàvem la Quaresma d'aquest any, per a participar en la Pasqua eterna. I, de fet, en l'evangeli hem escoltat un relat pasqual, el del camí d'Emaús, frescat pels dos deixebles que, aconseguits per Jesús ressuscitat, fan el camí no solament exteriorment, sinó sobretot, interiorment, passant de la tristesa i la decepció a l'alegria i l'esperança. El mateix mossèn Jaume, en una de les seves homilies escrites, començava aquest evangeli i deia: «L'esperança cristiana va més enllà del primer fracàs i de l'últim, la mort. L'alegria pasqual és l'alegria dels qui sofreixen i afronten la vida amb

esperança. Ara sabem que la vida, a pesar de les seves profundes contradiccions, té sentit. Perquè sabem que darrere de tota la vida hi ha pendent una promesa que no poden entendre i assaborir els qui passen de tot, sinó aquells que encara no han arribat, però esperen i creuen arribar-hi per la gràcia de Crist ressuscitat, present en el nostre camí. La nostra vida és com el camí d'Emaús. Caminem afeixugats, queixosos i desil·lusionats i necessitem que Jesús se'ns faci trobadís i aixequi el nostre ànim amb la seva paraula i el seu contacte amorós. Per això li supliquem com els deixebles d'Emaús: Senyor, quedeu-vos amb nosaltres» (*Homilies. Cicle A, III Pasqua*).

Germans estimats, que ens deixem aconseguir per Jesús en aquest moment, perquè la nostra fe en Crist mort i ressuscitat s'avivi en el nostre cor, com en el dels deixebles de Jesús; perquè la nostra esperança en la victòria definitiva sobre la mort, fruit de la Pasqua de Crist, sigui una realitat en el nostre interior; perquè la caritat, fruit de la fe alimentada de l'esperança en la vida eterna, sigui d'obres i de veritat. Aquesta és la nostra millor pregària i el nostre millor comiat per a Mn. Jaume Furnols. Ell va iniciar el seu camí cristià en aquest temple parroquial quan va ser rentat amb les aigües del baptisme, renaixent de l'aigua i de l'Esperit Sant. Aquí fou empeltat a la vida nova que neix de la mort i resurrecció del Senyor. Aquí va celebrar tantes i tantes vegades el memorial de la mort i resurrecció del Senyor, la santa

missa. Aquí i avui nosaltres recordem en la pregària tota aquesta vida cristiana, de fidelitat del Senyor. Recordem i preguem perquè Déu tingui misericòrdia d'ell i el purifiqui amb la sang preciosa del seu Fill etern, de totes les mancances i debilitats que encara poguessin restar en el seu cor, i així pugui ser convidat a entrar a les noces eternes i pugui rebre la corona dels servidors fidels.

Però també ens cal, a tots nosaltres, aprendre la lliçó dels deixebles d'Emaús. Ells, després de fer camí amb Jesús, escoltant la seva Paraula i participant de la seva fracció del Pa, es van convertir en testimonis seus. Aquests som els cristians: aquells en el rostre i en la vida dels quals es manifesta la certesa que l'Amor no mor mai, que la vida té un horitzó d'esperança obert sempre, perquè Crist ens l'ha obert i ningú ni res no ens el podrà tancar. Nosaltres sabem que la llum de Déu existeix, que Jesús ha ressuscitat, que la seva llum és més forta que tota obscuritat; que la bondat de Déu és més poderosa que qualsevol mal d'aquest món. I tot això ens ajuda a seguir caminant amb esperança. Aquesta és la certesa de la fe cristiana, que nosaltres confessem, celebrem i vivim amb la força de l'Esperit que habita en els nostres cors i ens fa dir, com ens ha dit sant Pau en la carta als romans: *Abba, Pare!* Aquest Esperit Sant en els nostres cors és qui ens dóna la certesa de l'esperança i l'alè per al camí. Els cristians no som solament els qui rebem un enterrament cristià, sinó els qui intentem de viure

com a cristians, sense cap por de dir-nos i de ser el que hem rebut com a do, la nostra fe. Aquesta és la nostra certesa, amb paraules de sant Joan en la seva primera carta: *Els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Però, qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?* (5,4-5).

Som a Sant Pere de Torelló i aquí el nom de Maria porta amb ell el de Mare de Déu de Bellmunt. És en el «bell munt» que Maria té la seva casa per a estar prop dels fills d'aquest poble i vetllar per ells. Però es en el cor de tots els santperencs que ella viu i vol viure. A Maria, Mare de Déu de Bellmunt, li encomanem el seu fill i germà nostre, mossèn Jaume, perquè sigui per a ell Mare de Misericòrdia i el dugui davant el jutge misericordiós, Jesucrist, Fill seu i Senyor nostre, per tal que ell usi de la seva misericòrdia unida indefectiblement a la justícia i li atorgui l'herència eterna, ja que sempre cregué, esperà i estimà, Jesús, el seu Salvador i Senyor. Santa Maria, Mare de Déu de Bellmunt, intercediu per mossèn Jaume que ha estat cridat a la vida eterna i per nosaltres que encara peregrinem per aquest món *esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.* Amb aquesta fe, esperança i caritat donem sepultura cristiana a aquest germà nostre, sacerdot de Crist.

A santa Maria, Mare de Déu de Bellmunt, li encomanem, en el moment de la mort d'un

sacerdot que ha servit la nostra Església diocesana, que ella intercedeixi per nosaltres davant el Senyor de les messes, perquè ens doni els treballadors del seu camp que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Que per la intercessió de mossèn Jaume i de tots els sacerdots de la diòcesi que l'han precedit a les estances eternes el Senyor ens doni molts i sants sacerdots per a glòria de Déu i bé de les ànimes. Amén.

> FUNERAL DE MN. IGNASI SANPERA I RIERA

Homília pronunciada a la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa el 13 de març del 2013

Dimecres IV - Quaresma

Acollim la Paraula de Déu adreçada als nostres cors en la celebració de la missa exequial pel nostre germà, Mn. Ignasi Sanpera i Riera, que ha estat cridat a la casa del Pare després d'una llarga vida de servei a l'Església en el ministeri sacerdotal. Avui el nostre cor viu el dolor per la pèrdua d'una persona estimada amb la qual hem compartit una part del trajecte de la nostra vida. I en aquest moment del comiat, tot i la certesa de l'esperança de la vida eterna, ens dol que ens hagi deixat un home treballador i fidel, ferm i lleial, bo i generós, atent i caritatiu. Ens dol que ens hagi deixat un sacerdot de Crist que, fins als límits de les seves forces, va servir el Poble de Déu. Ara nosaltres l'acomiedem en el dolor i en l'esperança.

L'acomíadem en aquesta col·legiata basilica de Santa Maria de la Seu de Manresa, de la qual ell era canonge; l'acomíadem en aquest lloc tan significatiu per als manresans; un lloc de moltes vivències i records de caire personal, familiar i social. L'acomíadeu els fidels de la parròquia de Sant Josep del Poble Nou de Manresa, en l'agraïment pel servei generós i desinteressat que en nom de Crist ha exercit enmig vostre tants anys, primer com a vicari, després com a rector. L'acomíadeu els familiars i amics en el record d'una persona sempre atenta i pràctica, eficient i servicial. Vull solament fer esment del seu treball en els inicis de l'Associació Ampans. L'acomíadem els germans sacerdots amb el bisbe, perquè els lligams entre nosaltres són més profunds que els de la simple relació en el treball, ja que en raó del sagrament de l'orde hi ha entre nosaltres una comunió profunda que neix del sacerdoci de Crist i que es fa visible en les relacions de fraternitat i de caritat entre nosaltres.

En aquest dolor per la pèrdua d'una persona estimada, per la pèrdua del qui ha estat enmig de la comunitat cristiana pare i germà, company i servidor, la Paraula del Senyor ens il·lumina per a descobrir, una vegada més, però sempre en llum nova, l'amor de Déu que és més fort que la mort.

La mort és el moment de la màxima feblesa humana. La mort ens fa experimentar la nostra impotència. El desig de viure roman

en nosaltres fins al darrer moment de la nostra existència. Hem estat creats per a viure. Volem viure! I la mort, què? La pregunta existencial que portem tots en el nostre cor ens acompanya sempre: Per què la mort? Quin sentit té morir quan hi ha ganes de viure, quan hi ha tants projectes per realitzar?

Els cristians tenim el do de la nostra fe que en la realitat de la mort ens la fa mirar amb una gosadia impressionant. Els cristians, a la llum de la fe, mirem la realitat humanament incompreensible de la mort com una porta oberta a l'esperança. Sí, una porta oberta a l'esperança. La mort, per al cor il·luminat per la fe, no és un mur infranquejable. La mort és el moment de la gran esperança; és el moment de posar-se del tot a les mans del qui és més fort que la mort, perquè és la Vida i és l'Amor, ambdós amb majúscula; no pas una vida o un amor, sinó la font de la mateixa vida i del mateix amor.

Hem escoltat el profeta Isaïes en la lectura pròpia d'aquest dia del temps de Quaresma. I en aquest text del profeta Isaïes ressonaven les paraules del salm 22: *El Senyor és el meu pastor, no em mancarà mai res.* El profeta ens ha convidat: *Veniu a fora. Sortiu a la llum.* I ens ha donat la paraula d'esperança: *Pasturaran pels camins, trobaran prats a tots els rasos, no passaran fam ni set, no estaran exposats a la calor ni al sol, perquè els guiarà el qui se'n compadeix i els conduirà a les fonts on neix l'aigua.* La

fe cristiana ens fa descobrir la presència de Déu com a pastor bo que ens acompanya en tots els moments de la vida i especialment en els moments de més dificultat. La misericòrdia i la compassió de Déu es fan sentir en tots els moments de la vida, per al qui obre el cor a l'amor sempre misericordiós de Déu. En el Salm 22 apareix l'expressió: *Ni quan passo per barrancs tenebrosos, no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta.* I aquestes paraules ens parlen clarament del moment de la prova, de la dificultat, de la mateixa mort. Nosaltres creiem que en el moment de màxima feblesa i màxima prova de la vida, que és el moment de la mort, Déu, el bon pastor, és vora nostre, i amb la llum del seu amor passem el barranc tenebrós del que no entenem.

No puc pas deixar de fer ressonar les paraules del profeta Isaïes que parlen de la paternitat de Déu a favor del seu Poble, quan parlen amb tanta claredat i amb tanta bellesa de l'Amor de Déu: *Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.» ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.* I aquestes paraules es fan en nosaltres ferma esperança, tot preguntant pel nostre germà, Mn. Ignasi Sanpera, que l'amor de Déu no ens abandona mai; que Déu, aquell en qui sempre cregué i esperà ell, ha estat sempre com una mare amorosa al seu costat i de

manera especial en el moment de l'agonia i de la mort.

Germans estimats, som a prop de la Pasqua, estem en el temps de Quaresma, i el nostre germà Mn. Sanpera se'ns ha avançat en la Pasqua. El Senyor l'ha cridat a la Pasqua eterna a viure amb ell en la festa que mai no s'acaba, la festa de les noces de Déu amb la humanitat. Aquesta certesa ens la dóna la mateixa paraula de Jesús que hem escoltat en l'evangeli: *Us ho dic amb tota veritat: Els qui escolten el que jo dic i creuen en aquell que m'ha enviat tenen la vida eterna: no es presentaran al judici per ser-hi condemnats, perquè ja han passat de la mort a la vida.* La fe en Crist ens fa passar de la mort a la vida. La fe en Crist ens dóna la vida eterna. El qui acull el do de la fe amb un cor generós i lliure abandona els ídols morts i deixa de confiar en ell mateix i en les seves forces per a posar tota la seva confiança en aquell que és la roca ferma sobre la qual hom pot edificar la seva vida. El qui obre el cor a la fe en Jesucrist i en el Pare que l'ha enviat experimenta com l'horitzó de la seva vida s'obre en una infinitud que és l'eternitat de la vida i de l'amor de Déu.

Amb aquesta fe i amb el desig de viure sempre amb aquesta fe, el nostre germà mossèn Ignasi va fer el camí de la vida per aquest món. I amb aquesta fe nosaltres mirem la seva mort sabent, amb l'esperança que ens dóna la mateixa fe, que ha estat cridat a la vida eterna. A nosaltres

ens pertoca de pregar per ell; ens pertoca d'invocar la misericòrdia del nostre Déu per ell, perquè el Senyor usi d'aquesta seva misericòrdia infinita i el purifiqui de les taques dels pecats i mancaments que encara restessin en el seu cor, a fi que pugui gaudir ja ara de la vida eterna que li ha estat promesa i rebí la corona dels servidors fidels i prudents.

Ha mort un servidor del Poble de Déu. Ha mort un sacerdot que va esmerçar la seva vida a ajudar el creixement de les persones, tant en l'educació com en el servei pastoral directe. Ha mort el rector de la parròquia de Sant Josep de Manresa, ja que —com ja he dit— va estar servint-la fins als límits de les seves forces. I aquest fet ens ha de fer demanar humilment i esperançadament al Senyor que ens faci el do de les vocacions sacerdotals al servei de les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. En aquesta basílica ens cal mirar santa Maria, Mare de Déu de l'Alba. A ella li encomanem un sacerdot manresà que ha arribat al terme del seu camí; que santa Maria sigui per a ell mare de Misericòrdia, i per als fills d'aquesta ciutat de Manresa sigui intercessora perquè en el cor d'alguns, de molts d'ells, hi hagi la resposta generosa a la crida al servei sacerdotal a favor de l'Església i del món. Sant Josep és patró i titular de la parròquia que ha servit Mn. Ignasi Sanpera. Sant Josep és patró de l'Església universal, patró del Seminari i de la bona mort. A ell també li encomanem

el moment que estem vivint; que hagi acompanyat mossèn Ignasi en el moment de la mort, essent consol i companyia; que intercedeixi per les vocacions sacerdotals que necessitem i que intercedeixi perquè el Senyor ens doni ben aviat un bon pastor per a l'Església universal, que plagui a Déu per la santedat de vida i pel seu zel a anunciar Jesús, el Fill de Déu, mort i resuscitat, esperança que mai no mor, a qui sigui donat, ara i sempre, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

> DIUMENGE DE RAMS: BENEDICCIÓ DELS RAMS

Homilia pronunciada a l'atri de la catedral basílica de Sant Pere de Vic el dia 24 de març del 2013.

Avui, diumenge de Rams, nosaltres portem a les mans els rams i les palmes perquè volem imitar aquells seguidors de Jesús que l'aclamaven quan ell entrava com a rei humil a la seva ciutat de Jerusalem. Aquella multitud era plena d'alegria i lloava Déu a grans crits per les obres que havien vist en Jesús.

Portar els rams i les palmes a les mans en aquest dia és un signe que mostra que som cristians. I darrere d'aquest nom de cristià hi ha tota la història personal de cada un de nosaltres que va començar el dia del nostre baptisme, quan vam ser fets, per pur regal de Déu, fills seus, germans de Jesucrist, membres de l'Església.

Portar a les mans les palmes i els rams i acompanyar els petits de les nostres cases per tal que visquin aquesta tradició cristiana, ens fa reviure a tots el que som en el més pregon del nostre cor. Som molt més que persones que s'afanyen per viure, que lluiten per portar endavant les seves coses. Som tots i cada un de nosaltres estimats de Déu. Jesús que entra a Jerusalem, acompanyat per les aclamacions dels seus seguidors, ho fa perquè en aquesta ciutat ha de donar la seva vida per amor. Jesús entra a la ciutat amb la consciència clara que ha arribat l'hora de complir la voluntat del Pare, que és la salvació de la humanitat. La mort de Crist en la creu és la nostra vida. La mort de Jesús en la creu i la seva resurrecció són la nostra llibertat.

En un món on tot es compra i es ven; en un món on sembla que tots tinguem un preu, en el sentit que a tots ens poden fer caure en els paranys de la mentida i del desamor egoista; en aquest món, Jesús ens diu amb la seva vida, amb la seva paraula, amb la seva mort en la creu, que hi ha un amor gratuït per a tots els homes que amb cor humil es deixen estimar per l'amor que no mor mai. Jesús ens diu que, si deixem actuar aquest seu amor en el nostre cor, és possible de viure en la veritat i en l'amor, en aquella veritat i amor que mai no es corrompen. Sí, germans i germanes, en els dies de Setmana Santa que avui comencem som convidats a reviure, a viure de nou, l'Amor que mai no mor, la font de l'amor que mai no s'esgota,

l'amor misericordiós de Déu que es vol vessar de franc en el cor de tota persona, en el nostre cor, en el teu cor.

Aclamem Jesús amb veu clara i forta i diguem-li com aquella multitud del primer diumenge de Rams de la història, tot brandant els rams i les palmes:

Beneït sigui Jesús, el nostre rei.

Beneït sigui Jesús, el qui ve en nom del Senyor.

Pau al cel.

Pau a la terra.

Glòria a Déu a dalt del cel.

Us convido a entrar a la catedral a celebrar el misteri de la mort i resurrecció del Senyor que és la missa. Escoltarem el relat de la passió i mort del Senyor, segons l'evangelista sant Lluc, i participarem de la seva taula, del qui es viu enmig nostre. L'any que ve ens han promès que no ens ocuparan la plaça de la Catedral i podrem celebrar com cal el diumenge de Rams a la nostra catedral. És aquest un dret que ningú no ens pot prendre. Que així sigui.

> MISSA DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 24 de març del 2013.

Els relats de la passió del Senyor ocupen un lloc central i cabdal en els evangelis. El temps curt en hores en què transcorre la passió i mort del Senyor té una extensió gran en comparació amb els altres misteris

de la vida de Jesús. Això ens parla de la importància que tenia, en la primera predicació i catequesi de les comunitats cristianes, la passió i mort del Senyor. I també de la importància que té per a nosaltres escoltar i acollir en el nostre cor el relat de la passió i mort del Senyor.

L'escolta de la passió i mort del Senyor sempre colpeix el nostre cor. No podem escoltar-la com si fos una realitat que no té res a veure amb nosaltres. La mort de Crist ens afecta directament, a tots i cada un de nosaltres, a tots i cada un dels homes i dones del món, tant els qui creuen en Crist com els qui no hi creuen. Llegim en el Catecisme de l'Església Catòlica: «L'Església, després dels apòstols, ensenya que el Crist va morir per tots els homes sense excepció. No hi ha hagut ni hi haurà cap home pel qual el Crist no hagi patit» (núm. 605).

En la nostra fe cristiana, la mort del Senyor, unida sempre a la seva resurrecció, hi ocupa un lloc central. En el nostre credo confessem clarament que Jesús, el Fill unigènit de Déu nascut de Maria verge, fou «crucificat per nosaltres sota el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escripures».

El nom del nostre Déu va unit a la creu. Jesús és el crucificat, el qui morí en la creu. I d'aquesta mort i d'aquesta creu i d'aquest Senyor crucificat no ens n'avergomerym. Encara més, com diu sant Pau: «Nosaltres

ens gloriem en la creu de nostre Senyor Jesucrist» (cf. Ga 6,14). O com ens diu santa Rosa de Lima: «Fora de la creu no hi ha cap més escala per a pujar al cel.»

Crist ha mort per nosaltres i a causa dels nostres pecats. La mort de creu en Jesús no fou fruit d'un atzar tràgic, ni d'un accident imprevist, ni d'una sèrie de circumstàncies malaurades. Les causes històriques de la mort són múltiples, i són també múltiples els actors d'aquesta voluntat de donar mort a Jesús: l'odi dels dirigents del poble, la traïció de Judes, l'abandonament dels deixebles, la deixadesa de Pilat, el refús de la multitud del poble, la crueltat dels soldats, la força d'una llei aplicada sense justícia... Però, més enllà de les causes immediates, hi ha una realitat molt més profunda i en la qual tota la humanitat és inclosa: Jesús ha patit, ha estat crucificat, ha mort i ha estat sepultat a causa del nostres pecats, dels pecats de la humanitat. Llegim en el Catecisme: «Hem de considerar culpables d'aquest crim horrible els qui contínuament recauen en el seus pecats... Nosaltres fem professió de conèixer Jesús. I, quan el neguem amb els nostres actes, és com si poséssim damunt seu les nostres mans homicides. Deia sant Francesc d'Assís: "No són els dimonis els qui l'han crucificat, ets tu el qui amb ells l'has crucificat i el crucifiques encara, donant-te amb delectança als vicis i als pecats"» (núm. 598).

La mort de Crist en la creu és l'expressió màxima d'amor. Ell va morir en la creu

perquè ens estima i ens vol rescatar del poder del pecat i de la mort eterna. En la creu de Crist no es fa present un amor qualsevol, un amor sentimental. En la mort en creu de Crist es fa present l'amor en el grau màxim; l'amor que no és una romàntica sensació de benestar, sinó l'amor que és donar la vida per la multitud, per tota la humanitat que obre el cor a l'amor de Déu, sense cap exclusió de part de Déu, però respectant sempre la llibertat de la criatura.

No hi ha amor més gran que donar la vida pels seus amics, va dir Jesús als seus deixebles al Cenacle el Dijous Sant. I així és com nosaltres hem de viure aquest diumenge de Rams, aquesta Setmana Santa. L'hem de viure amb l'agraïment al cor envers aquell que ha donat la vida per nosaltres; encara més, per aquell que és la nostra vida. Perquè què seria de nosaltres si Crist no hagués mort per nosaltres? El nostre destí inexorable seria la mort, i mort eterna. La nostra vida seria viure sense horitzó, sense l'horitzó de l'amor que obre el cor a l'esperança que mai no mor. La nostra vida no seria, perquè sense Crist no som res, la humanitat no és res. Així ho diu el Concili Vaticà II: «L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de

tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Culminem la nostra Quaresma amb la penitència, amb el sagrament de la confessió o de la reconciliació per a poder viure amb intensitat i amb fruit el Triduum pasqual. Recordem que a la nostra catedral dimarts vinent, el Dimarts Sant, farem la Celebració Comunitària de la Penitència, única a la ciutat en aquesta Setmana Santa, per demanar perdó de manera especial al Senyor pels nostres pecats contra la fe, en aquest Any de la Fe que el papa Benet XVI va convocar.

Que santa Maria, Mare dolorosa al peu de la creu, ens ajudi a viure amb fe, esperança i caritat aquesta Setmana Santa que avui iniciem. Acompanyem Jesús en la seva passió i mort. Acompanyem-lo en la seva resurrecció per poder ressuscitar amb ell en la vida nova que brolla de la seva mort i resurrecció.

> **MISSA CRISMAL**

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 26 de març del 2013.

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

La Quaresma d'aquest any va arribant al seu terme. Dijous vinent iniciarem el Triduum Pasqual de nostre Senyor Jesucrist. Són els dies centrals del nostre any litúrgic cristià. La celebració de la Missa Crismal és una ocasió propícia per a viure, tots els sacerdots i diaques, amb el bisbe diocesà i amb el poble fidel en la seva diversitat de dons i de carismes, com una «Pasqua anticipada». Els fruits de la Pasqua de Crist es fan presents de manera significativa i única a la diòcesi amb la benedicció dels olis dels malalts i dels catecúmens i la consagració del sant crisma. La realitat sacramental i de gràcia, fruit de la Pasqua de Crist, es fa present en aquesta celebració en l'església mare, la nostra catedral, per a arribar a totes i cada una de les parròquies que configuren la nostra diòcesi. Gràcies a tots per la vostra presència!

La Quaresma d'aquest any ha estat marcada per la renúncia del papa Benet XVI a l'exercici del ministeri petrí, propi del bisbe de Roma, i la consegüent Seu Vacant i l'elecció del nou Pontífex Romà, el papa Francesc. A tota la diòcesi, a totes les parròquies i comunitats, heu fet present la pregària pel papa Benet XVI i la pregària perquè el Senyor ens donés un pastor sant al servei de tota l'Església, estesa d'un cap a l'altre de la terra. I el Senyor ha estat magnífic amb nosaltres i ens ha fet el do del nou sant pare Francesc. Des del primer moment l'hem estimat, l'hem acollit i cal que expressem explícitament la nostra comunió, fidelitat i obediència al Papa que el Senyor ens ha

donat. Llegim en el Concili Vaticà II: «El Romà Pontífex, com a successor de Pere, és principi i fonament perpetu i visible de la unitat tant dels bisbes com de la multitud dels fidels» (LG, 23). I, «en virtut del seu càrrec, que és el de Vicari de Crist i Pastor de tota l'Església, té sobre l'Església potestat plena, suprema i universal, que sempre pot exercir lliurement» (LG, 22).

Acollim el seu magisteri amb cor dòcil. En l'homilia de la missa d'inici del ministeri petrí del bisbe de Roma ell ens va convidar a tots a ser, com sant Josep, custodis del misteri de Crist. Va dir textualment: «Com va viure Josep la seva vocació de custodi de Maria, de Jesús, de l'Església? Amb l'atenció constant a Déu, obert als seus signes, disponible al seu projecte, i no tant al projecte propi... Déu no vol una casa construïda per l'home, sinó la fidelitat a la seva paraula, al seu disseny; i és Déu mateix qui construeix la casa, però de pedres vives marcades pel seu Esperit. I Josep és "custodi", perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat, i precisament per això és més sensible encara a les persones que li han estat confiades, sap com llegir amb realisme els esdeveniments, està atent al que l'envolta i sap prendre les decisions més sensates. En ell, benvolguts amics, veiem com es respon a la crida de Déu, amb disponibilitat, amb promptitud, però veiem quin és el centre de la vocació cristiana: Crist. Servar Crist en la nostra vida, per servar els altres, salvaguardar la creació.»

Germans sacerdots, és gran el ministeri sacerdotal que hem rebut al servei del sacerdoci reial de tots els fidels en Crist! La diversitat de dons i carismes en l'Església és per a manifestar la riquesa insondable del Crist. Ens alegrem pels dons que l'Esperit del Senyor suscita en tota l'Església i, en particular, entre nosaltres, en aquesta nostra Església local o particular, formada a imatge de l'Església universal. Nosaltres, en raó del nostre ministeri de servidors de tot el Poble de Déu, som col·locats en les talaies dels qui tenen cura de tots, dels qui són servidors de tots, especialment dels més petits i més pobres. I aquest nostre ministeri ens ofereix la visió d'esperança de veure com el Senyor no abandona el seu petit ramat. Cal que ens encoratgem mútuament en la visió d'esperança de veure com el Senyor fa la seva obra entre els pobres i petits. La visió de l'esperança no es basa en les nostres obres i en els nostres projectes, sinó en l'obra de Déu. Així ho han fet els sants en la història de l'Església. Així ho ha fet santa Maria, la Mare del Senyor, sant Josep i tants sants ben a prop nostre. L'Església ens ha fet el do d'una nova santa de la nostra diòcesi, santa Carme Sallés, testimoni de confiança en Déu, malgrat les dificultats i les contrarietats. La mirada d'esperança que el Senyor vol de nosaltres és la de deixar que ell faci la seva obra en la seva Església. Però primer vol començar en nosaltres. Ell ens vol dòcils a la seva Paraula, a la seva voluntat. Aquesta és la font de la nostra esperança: complir en la nostra vida la voluntat

de Déu. En altres paraules, que siguem, tots nosaltres, ministres sants de Déu. El Senyor vol de nosaltres uns sacerdots sants. Aquesta és la nostra esperança: deixar-nos fer per Déu. Deixar que ell faci en nosaltres la seva obra. I això vol dir deixar-nos renovar contínuament, purificar contínuament, convertir-nos contínuament. No tinguem por de ser sants! No tinguem por de morir a aquelles realitats que no ens deixen ser lliures, que no ens deixen donar-nos del tot. Deixem que Crist visqui del tot en el nostre cor. Deixem que Crist ens faci lliures per a donar-nos totalment, com ell mateix va dir: *Si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò* (Jn 8,36).

Ben concretament, germans sacerdots: necessitem retornar a la font de l'esperança en l'escolta de la Paraula, meditada i feta vida; necessitem la pràctica de la confessió freqüent; necessitem la celebració de l'Eucaristia quotidiana; necessitem l'escolta del germà; el tracte atent, humil, cordial amb tots els germans, i especialment amb els germans en el sacerdoci ministerial. Cal desterrar de nosaltres les actituds que brollen de l'enveja, de l'orgull, de la ira, del menyspreu. Com ens diu el papa Francesc: «No hem de tenir por de la bondat, de la tendresa.» No hem de tenir por de dir-nos que ens estimem, que volem el millor per al germà. No tinguem por de dir-nos-ho amb les paraules i sobretot amb les obres. Les relacions entre nosaltres no poden ser mai de mer tracte dels qui comparteixen

un mateix treball i que entre ells pugui haver-hi relacions de rivalitat, sinó relacions d'autèntica fraternitat. El sagrament de l'orde sacerdotal que hem rebut ens ha fet el do d'unes relacions molt més profundes que les de la carn i de la sang, ja que compartim el mateix sacerdoci de Crist a favor de tots els germans. Com podrem retornar a l'esperança si no deixem que la gràcia de Crist passi pel nostre cor i arribi als germans? Dono gràcies amb tots vosaltres pels dons de santedat i de fraternitat que hi ha entre nosaltres, però em convido i us convido a avançar encara més. La santedat significa no parar-se mai. Ens cal caminar en la voluntat de Déu: la nostra santificació.

Estem en l'Any de la Fe i, seguint el Pla Diocesà de Pastoral, en un any dedicat a l'Eucaristia, amb un lema: *Sigueu el que sou: el Cos de Crist!* En aquest any posem la mirada en la nostra fe aprofundida amb els documents del Concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església Catòlica. I en aquesta mateixa línia vull que ressonin unes paraules del segon Concili Vaticà per a esperar-nos a viure amb fe el nostre ministeri en el seu centre que és l'Eucaristia, amb la consciència clara que no som nosaltres els qui fem l'Església, sinó que és el Crist viu, el Crist humil i servidor, mort i ressuscitat, present i donant-se en el sagrament de l'Eucaristia, el qui fa la seva Església. Sí, la missa humil de cada dia i sobretot la missa dominical fan present

el misteri de salvació enmig del món; el fan present i el realitzen. Diu la *Lumen gentium*: «El bisbe, dotat de la plenitud del sagrament de l'orde, és "distribuïdor de la gràcia del sacerdoci suprem", sobretot en l'Eucaristia, que ell mateix ofereix o procura que sigui oferta, per la qual Crist viu i creix contínuament. Aquesta Església de Crist és de debò present en totes les legítimes reunions locals de fidels, les quals, adherides a llurs pastors, també elles són anomenades Esglésies en el Nou Testament. Car aquestes són, en el seu lloc, el nou Poble cridat per Déu en l'Esperit Sant i en molta plenitud (cf. 1Te 1,5). Per la predicació de l'Evangeli de Crist els fidels són aplegats en elles i hi és celebrat el misteri de la Cena del Senyor "a fi que tota la germandat del cos del Senyor s'uneixi pel menjar i per la sang". En cada comunitat d'altar, sota el sagrat ministeri del bisbe, és representat el símbol d'aquella caritat i "unitat del Cos místic, sense la qual no hi pot haver salvació". En aquestes comunitats, ni que sovint siguin minses i pobres, o visquin escampades, hi és present Crist, per la virtut del qual és aplegada l'Església una, santa, catòlica i apostòlica. Perquè "la participació del cos i de la sang de Crist no fa altra cosa que transformar-nos en allò que rebem» (núm. 26).

Germans estimats, ara us convidaré a fer tots junts la renovació de les nostres promeses sacerdotals tot recordant el dia de la nostra ordenació. Posem atenció especial aquest any en el nostre compromís de ser

fidels dispensadors dels misteris de Déu en la celebració de l'Eucaristia i de ser fidels predicadors de la Paraula en la fe de l'Església. Preguem els uns pels altres i preguem especialment pels nostres germans que aquest any celebrem les noces d'or sacerdotals: Mn. Joan Ollé Güell, Mn. Jaume Campalans Serradell, Mn. Ramon Muntadas Vilaseca, Mn. Jaume Soler Tuneu; i ens alegrem en el primer any de sacerdoci ministerial del P. Jesús Manuel Morales González, de l'Institut del Verb Encarnat. Preguem els uns pels altres i encomanem-nos a la intercessió maternal de Maria, Reina dels Apòstols. Amén.

> DIJOUS SANT- 2013. MISSA DE LA CENA DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 27 de març del 2013.

Amb aquesta missa vespertina de la Cena del Senyor iniciem el Triduum Pasqual, els tres dies més sants del nostre any litúrgic cristià. Aquesta eucaristia que celebrem l'hem començada cantant unes paraules inspirades en sant Pau: «Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual tenim la salvació, la vida i la resurrecció, ells ens ha salvat i ens ha alliberat» (cf. Ga 6,14). El misteri de la creu de Jesús és el primer pas que el porta al misteri de la seva resurrecció. En la celebració de la missa es fa present el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. L'Eucaristia és el memorial del misteri pasqual de Crist. En

cada celebració de la missa es fa present el misteri pasqual de Jesús. La seva donació en la creu i la seva glorificació en la resurrecció es fan presents entre nosaltres en els signes senzills de la nostra humil missa de cada dia i sobretot en la missa de cada diumenge.

er això l'Església inicia els tres dies més sants de la seva litúrgia amb la celebració de la missa vespertina de la cena del Senyor. Tot el que els cristians contemplem i reviuem en l'avui de la gràcia de Déu en la litúrgia del Triduum —el Divendres Sant, el Dissabte Sant i el Diumenge de Pasqua— ja es fa present en la celebració d'aquesta eucaristia.

La celebració de la missa del Dijous Sant té, a més, el regust del record de la institució de l'Eucaristia. Fou com ens ha recordat sant Pau en la segona lectura. Entorn d'una taula en sintonia amb la Pasqua jueva, «Jesús va expressar d'una manera suprema l'ofrena lliure d'ell mateix quan sopà amb els dotze apòstols "la nit en què el van traïr" (1Co 11,23). La vetlla de la seva passió, quan encara era lliure, Jesús va sopar per darrera vegada amb els apòstols, i d'aquest sopar en va fer el memorial del seu oferiment voluntari al Pare per la salvació dels homes: "Aquest és el meu cos entregat per vosaltres" (Lc 22,19). "Això és la meva sang de l'aliança, que serà vessada per a una multitud en remissió dels pecats" (Mt 26, 28)» (CEC, 610).

La nostra mirada de fe cristiana ens fa veure en l'Eucaristia molt més que un simple

record d'un gest de Jesús aquell dijous de la traïció. La mirada de fe ens fa dir amb el segon Concili Vaticà: «En l'últim sopar, la vesprada en què fou traït, el nostre Salvador establí el sacrifici eucarístic del seu Cos i la seva Sang, amb el qual perpetuaria en el curs dels segles el sacrifici de la creu, fins al seu retorn, i així encomanaria a l'Església, l'esposa estimada, el memorial de la seva Mort i Resurrecció: sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual" en el qual es rep Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'ns dóna penyora de la glòria futura» (SC, 47).

És gran del misteri de l'Eucaristia! S'hi fa present el mateix Crist donant-se per nosaltres i per la nostra salvació. La presència de Crist en l'Eucaristia celebrada i adorada no és una presència estàtica, sinó la presència dinàmica del qui se'ns dóna del tot. No solament el Crist que se'ns va donar, sinó el Crist que se'ns dóna ara, avui i aquí. El que ens ha dit sant Joan en l'evangeli: *Ell, que sempre havia estimat els seus en aquest món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava*, es fa present de manera real en el sagrament de l'Eucaristia, en el misteri de l'Eucaristia. En cada missa es fa present la donació de Crist a favor nostre, a favor de la humanitat. Amb paraules de la fe de l'Església: «El sacrifici de Crist i el sacrifici de l'Eucaristia són un únic sacrifici: "La víctima és una sola i la mateixa; el qui ara s'ofereix pel ministeri dels sacerdots és el mateix que s'oferi a la Creu; només és diferent la mane-

ra d'ofrir-se": i ja que aquest sacrifici diví, que té lloc en la missa, es conté i s'immola incruentament el mateix Crist que "s'oferi un cop de manera cruenta" a l'altar de la Creu; ... aquest sacrifici és veritablement propiciatori» (CEC, 1366).

En instituir l'Eucaristia, memorial perpetu del seu sacrifici en la Creu, Jesús va instituir el sagrament de l'orde sacerdotal. «L'Eucaristia que Jesucrist va instituir en aquest moment serà el memorial, com ens ha dit sant Pau, del seu sacrifici. Jesús inclou els apòstols en el seu propi oferiment i els demana que el perpetuïn. Amb això institueix els seus apòstols sacerdots de la Nova Aliança» (CEC, 611). És gran el misteri de l'Eucaristia, posat en les mans humils dels ministres de Crist, dels seus sacerdots al servei de tot el Poble de Déu! I per això mateix és gran el misteri del sacerdoci instituit també aquest Dijous Sant! Avui, vosaltres germans i germanes, cal que pregueu per tots els ministres de Crist perquè siguem fidels, perquè siguem sants. És gran el do que hem rebut. És encara més gran la nostra feblesa. Solament la gràcia de Déu fa possible aquest ministeri a favor del Poble de Déu. I la gràcia té la font en la misericòrdia de Déu. Tingueu pietat de nosaltres, els ministres de Déu, i demaneu la gràcia de la fidelitat per als vostres servidors.

El Dijous Sant és també un moment de gràcia propici per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals a favor de

l'Església, en particular a favor de la nostra Església diocesana. Certament que el Senyor crida al cor de molts joves. Hi crida perquè hi ha gran necessitat i urgència de molts i sants sacerdots. Ens cal pregar per tots i cada un d'aquests joves que el Senyor crida, perquè siguin generosos. Escoltar generosament la crida de Déu a favor dels homes omple el cor per sempre de l'escollit. No hi ha res que faci tan feliç una persona com complir la voluntat de Déu. Sigui avui i sempre la nostra pregària humil: Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots!

L'Eucaristia és el sagrament de l'Amor. El sacerdoti és ofici d'amor, com deia sant Agustí. I el Dijous Sant no pot ser res més que el dia de l'amor fratern. En el Cenacle aquell dijous es van sentir aquestes paraules que no podran morir mai de llavis de Jesús: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 13,34). Aquest és el testimoni que el nostre món espera dels cristians, que ens estimem entre nosaltres, que estimem tots els homes. I això és possible perquè en Crist ens ha estat donat l'amor que mai no mor. Crit és la font de l'amor que mai no s'exhaureix. Ens deia Benet XVI: «I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (cf. 1Jn 4,10), ara l'amor ja no és sols un "manament", sinó la resposta al do de l'amor, amb el qual ens ve a trobar» (Benet XVI, DCE,1).

Germans estimats, deixem que la gràcia del Dijous Sant arribi al nostre cor; la gràcia de

l'amor gratuït de Déu, de l'amor misericordiós. Que el nostre cor, a imitació del cor de Maria, dona eucarística, se sadolli de l'amor de Crist i el doni amb fets i de veritat a tots els germans, especialment als més petits, als més feble i als més pobres. Així sigui.

> DIVENDRES SANT. CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ I MORT DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 29 de març del 2013.

La celebració cristiana del Divendres Sant té el seu centre en la creu. Adorarem la imatge de la santa creu que ens farà present la creu gloriosa on morí el nostre Salvador. Però també la creu s'ha fet present en les lectures que ens han estat proclamades i, sobretot, en la lectura de la Passió segons sant Joan. Hem escoltat el relat de la Passió amb fe i amb devoció, sabent que en aquests fets es va realitzar la nostra salvació, la nostra llibertat. Per la mort de Crist ens ha vingut la vida!

És la mirada de fe la que ens fa descobrir en la mort de Jesús en la creu la salvació de la humanitat, la nostra salvació. Som en l'Any de la Fe; un any per a redescobrir-nos creients, per a enfortir la nostra fe en Crist. El Divendres Sant és una ocasió propícia per a posar la mirada en Jesús. Una mirada agraïda. Una mirada amorosa. Una mirada profunda, que ens ajudi a entrar una mica més en el misteri central de la nostra salvació. Recordem les paraules de sant

Pere: *Heu estat rescatats de la vostra inútil manera de viure, rebuda per tradició dels vostres pares, no pas amb res de corruptible, amb plata o amb or, sinó amb una sang preciosa, com la d'un anyell immaculat i innocent, el Crist, predestinat abans de la creació del món i manifestat al final del temps a causa de vosaltres* (1Pe 1,18-20). I, tot recordant-les, adonem-nos que hem estat alliberats al preu de la sang preciosa del Fill etern de Déu. I això no són paraules boniques, sinó la realitat fonamental de la nostra vida. No podem passar mai insensibles davant la creu de Crist. No podem restar indiferents després d'escoltar el relat de la passió i mort de nostre Senyor Jesucrist.

En el verset abans de la lectura de la Passió hem cantat unes paraules de la carta de sant Pau als cristians de Filipis: *Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort, i una mort de creu* (Fl 2,8). Aquestes paraules ens fan mirar la mort de Crist com un misteri d'obediència al Pare. I la nostra carn i la nostra sang es rebel·len contra aquesta realitat: Com pot un pare voler la mort del seu fill? Quina obediència és aquesta que porta a la mort? Encara més, en aquesta obediència hi entrem nosaltres, ja que sant Pau ens diu que Crist es féu «per nosaltres» obedient. Com és possible això, quan els homes més que obediència volem llibertat? Per quina raó nosaltres necessitem que el Fill de Déu mori per nosaltres? Si som sincers, en el fons del nostre cor hi ha una rebel·lia davant la creu i la mort de Jesús. Ens costa

d'entendre que nosaltres sense Crist, sense Déu, no som res.

Però aquí rau la clau de la nostra fe cristiana. Ens cal demanar llum i més llum a l'Esperit Sant per a entrar en aquest misteri de la nostra salvació, de la nostra llibertat, de la nostra vida.

En Jesús veiem sempre el desig de complir la voluntat del Pare: *El Fill de Déu ha baixat del cel no per fer la seva voluntat, sinó la del qui l'ha enviat* (Jn 6,38). Des del primer moment de la seva Encarnació, el Fill accepta el disseny de salvació divina en la missió redemptora: *El meu aliment és fer la voluntat d'aquell qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra fins a la fi* (Jn 4,34). En tota la vida de Jesús, i això es manifesta clarament en l'evangeli de sant Joan, apareix ell amb un sol desig: fer la voluntat del Pare. Sembla com si Jesús solament tingués ulls i cor per a estar atent a la voluntat del Pare. I ja sabem quina és la voluntat del Pare: *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna* (Jn 3,16). Aquest desig d'acceptar el disseny d'amor redemptor del seu Pare anima tota la vida de Jesús, perquè la seva passió redemptora és la raó de ser de la seva Encarnació. Va dir Jesús en el temple: *Pare, salveu-me d'aquesta hora! Però per això he arribat jo en aquesta hora* (Jn 12,27). I hem escoltat en la Passió, quan és detingut en l'hort de les Oliveres: *El calze que m'ha*

donat el Pare, no l'he de beure? I, encara clavat a la creu, diu abans d'expirar: *Tot s'ha acomplert* (Jn 19,30).

El misteri de l'obediència de Crist fins a la mort i mort en creu és el misteri de la nostra salvació. Jesús, obedient al Pare, mostra en la seva passió, la passió d'amor de Déu envers la humanitat. El pecat de la humanitat és el misteri de la mort de la humanitat. El cor de Déu impassible és ple d'amor misericordiós envers la humanitat, envers tots i cada un de nosaltres: Déu es compadeix de la humanitat, pateix amb la humanitat. Déu ha posat la seva mirada en la nostra misèria. Ell no ens ha abandonat al poder del pecat i de la mort. Ell vol refer el seu disseny amorós de la creació amb un disseny d'amor misericordiós. Llegim en el Catecisme de l'Església Catòlica: «Lliurant el seu Fill pels nostres pecats, Déu manifesta que el seu disseny sobre nosaltres és un disseny d'amor benvolent que precedeix tot mèrit nostre: *En això consisteix l'amor: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que és ell qui ens ha estimat i ha enviat el seu Fill com a propiciació pels nostres pecats* (1Jn 4,10). *La prova que Déu ens ha estimat és que, quan érem encara pecadors, el Crist va morir per nosaltres* (Rm 5,8)» (núm. 604).

El Fill de Déu, fet home per nosaltres i per la nostra salvació, ha ocupat el nostre lloc. Ell, germà nostre i Fill de Déu, ha fet possible el que semblava impossible: refer la desobedi-

ència del nostre primer pare, Adam, i en ell totes les nostres desobediències a Déu, les desobediències de tota la humanitat. Ens diu sant Pau: *Així com per la desobediència d'un sol home molts foren constituïts pecadors, també per l'obediència d'un sol molts seran constituïts justos* (Rm 5,19). Jesús va oferir reparació per les nostres faltes i va pagar al Pare el deute dels nostres pecats.

Aprenquem, germans estimats, la lliçó d'obediència al Pare que Jesús ens mostra en la seva passió i mort. Agraïm-li la seva donació lliure a la voluntat del Pare pel nostre amor, per la nostra salvació i llibertat. Pel nostre baptisme hem entrat en la gran família dels fills de Déu; aquells que són a casa, no com a servents o esclaus, sinó com a fills. Visquem l'obediència filial al Pare. Deixem-nos sempre a les seves mans en la seva voluntat, que és de salvació per a nosaltres i, per mitjà nostre, per a molts germans. En un món que es vanta de la llibertat enfront de Déu, nosaltres, els cristians, hem de donar el testimoni de l'obediència al Pare. Aquest és el testimoni que el nostre món espera perquè desitja un món millor, però no sap que solament en Jesús, mort i ressuscitat, obedient al Pare, aquest és possible.

Santa Maria, Mare de Jesús, obedient sempre al Pare i ferma al peu de la creu, mostreu-nos el camí de la vida en la llibertat plena complint la voluntat de Déu. Maria,

Mare Dolorosa al peu de la creu, pelegrina de la fe, ajudeu-nos a «creure com vós, a abandonar-nos en la veritat mateixa de la Paraula del Déu vivent, sabent i reconeixent humilment com en són, d'insondables, els seus designis i, d'inescrutables, els seus camins» (cf. Joan Pau II, *Redemptoris Mater*). Així sigui.

> DISSABTE SANT. OFICI DE LECTURA I LAUDES

Homilia pronunciada a la cripta de la catedral de Vic el dia 30 de març del 2013.

El Dissabte Sant és el centre del Triduum Pasqual. Des del divendres de la mort del Senyor, per a poder arribar al Diumenge de Pasqua, ens cal viure el misteri del Dissabte Sant. Certament que en aquest dia l'Església no celebra l'Eucaristia, però sí que celebra la litúrgia de les hores pròpia d'aquest dia, i que nosaltres ara estem celebrant en les seves hores de l'ofici de lectura i de laudes.

La litúrgia bizantina anomena al Dissabte Sant «Gran Dissabte». Aquest és el dia del gran repòs del Senyor de la glòria, després de la seva batalla contra el pecat i la mort, per a inaugurar la «nova creació» en la seva Pasqua.

La fe d'Israel tenia com un dels seus pilars fonamentals el repòs del dissabte. En aquest dia de la setmana, els israelites feien memorial del repòs de Déu després de completar l'obra de la creació, tot contemplant la

bellesa d'aquesta. Però també en la tradició jueva el dissabte és el dia del memorial de la llibertat, de l'obra alliberadora de Déu a favor del seu poble que era esclau a l'Egipte.

Tots aquests fets de l'Antiga Aliança s'esdevenien en figura del que és la realitat plena. Jesús recrea l'home i l'allibera del pecat, en un sisè dia, el divendres. El dia següent, el dissabte, ell reposa en el sepulcre, en el son de la mort; sojorna entre els morts. Aquell dia del repòs de Jesús en el sepulcre és el darrer dissabte de l'Antic Testament, el punt de partença de l'oferta del veritable repòs, de la veritable llibertat, de la veritable vida que mai no mor, a tots els qui creuen que Crist, mort i ressuscitat, és el Senyor a glòria de Déu Pare.

El sepulcre de Crist que resta tancat durant el dissabte, serà obert de bat a bat i buit per la intervenció poderosa de Déu, que no va permetre que el seu Fill restés en la corrupció del sepulcre. I amb ell tots tenim l'esperança de la resurrecció i de la vida eterna. Al sepulcre només hi restaran les mortalles que embolcallaven el cos del crucificat. I així hi serà trobat en el dia primer, el dia de la llum nova, la llum de Crist. Des d'aleshores, els cristians celebrarem la resurrecció de Crist i en ella la nova creació, el «dia en què ha obrat el Senyor» (Sl 117).

Aquesta nit, escoltarem l'anunci de la Pasqua que sempre es renova en l'Església. Aquesta nit, els nostres germans catecú-

mens d'arreu del món, i també aquí entre nosaltres, rebran la vida nova que neix del misteri pasqual de Jesucrist. Visquem nosaltres, els ja batejats, la gràcia d'aquest dia sant, d'aquest Dissabte Sant, per poder arribar amb un cor ben disposat a renovar la nostra fe en el moment propi de la Vetlla Pasqual. L'Any de la Fe té com a objectiu renovar la nostra fe en Crist. Visquem amb intensitat aquest dia de gràcia que ens porta de la mort a la resurrecció de Crist.

> PASQUA 2013. VETLLA PASQUAL. BAPTISME DELS CATECÚMENS

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 30 de març del 2013.

Germans estimats, Crist ha ressuscitat! Aquest és l'anunci que l'Església no es cansa de repetir de moltes maneres en aquesta solemne Vetlla Pasqual que estem celebrant. La Pasqua sempre és nova i sempre és renova en el cor dels creients, quan amb fe confessem, amb els llavis i amb el cor: «Jesucrist patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat i ressuscità el tercer dia d'entre els morts» (Credo apostòlic).

Sí, germans, aquest és el fet real que l'Església celebra en la Nit de Pasqua. Un fet tan real com la mort de Crist en la creu és la seva resurrecció. I nosaltres formem part d'aquesta realitat, perquè en el nostre cor és present la certesa de la seva resurrecció. A nosaltres no ens cal dir res més que el que vivim: Jesús, el Senyor, és viu entre

nosaltres. Nosaltres no som solament els qui hem acollit l'anunci dels àngels, de les dones i dels apòstols, de l'Església. Nosaltres som els qui experimentem la presència de Crist ressuscitat entre nosaltres. La litúrgia de l'Església ens el fa present. Encara més, és Crist vivent el qui omple de sentit i de vida la litúrgia de l'Església.

Aquesta Nit santa de Pasqua nosaltres hem volgut vetllar, perquè esperàvem la Bona Nova que és l'esdeveniment de tots els segles. Crist viu és la realitat, la font de la realitat, aquell que es viu i es manifesta en la realitat, perquè ell és el Camí, la Veritat i la Vida. Crist ressuscitat és l'esdeveniment que ho il·lumina tot —la vida, el treball, la cultura— perquè ha vençut la mort. La Nit de pasqua ens porta la Bona Nova que la vida humana té sentit, el món és ple de presència amorosa, la llum existeix i resplendeix, l'horitzó de la vida resta sempre obert, l'Amor no mor mai. Amb la resurrecció de Crist ha passat quelcom nou i definitiu, l'única novetat que perdura sempre, la bona nova de tots els segles. Com ens diu Benet XVI: «La resurrecció de Jesús ha consistit en un trencar les cadenes per a anar cap a un tipus de vida totalment nou, cap a una vida que ja no està subjecta a la llei de l'esdevenir i de la mort, sinó que està més enllà d'això; una vida que ha inaugurat una nova dimensió del fet de ser home... En la resurrecció de Crist s'ha aconseguit una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que ens interessa a tots i que obre un futur,

un tipus nou de futur per a la humanitat» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret II*).

Aquesta nit de Pasqua se'ns obre del tot el cor quan redescobrim que els cristians no som seguidors d'una ètica, d'una filosofia, d'uns valors, d'un personatge del passat del qual seguim la doctrina, la causa, el projecte. No, els cristians som seguidors de Jesús, el Crist, el Senyor, viu entre nosaltres, viu enmig del món. Som seguidors del qui és la vida i és l'amor. Som seguidors del qui és capaç d'enamorar del tot el nostre cor i de seguir-lo fins a l'extrem de donar la vida per ell. Perquè ell és l'amor que no mor mai, el qui viu per sempre i és Senyor, a glòria de Déu Pare.

La Nit de Pasqua és la nit de la fe i la nit del baptisme. Aquest nit quatre germans nostres, que s'han preparat en el catecumenat de l'Església, rebran el baptisme en la fe de l'Església. Ells saben, com nosaltres, que la fe en Crist ens dona la vida eterna que brolla de la seva mort i resurrecció. Ells també saben que la fe en Crist porta al baptisme per a poder participar de la vida de Crist. Rebre el baptisme significa estar units a la vida de Déu, ser inserits en la vida mateixa de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Ser batejat significa pertànyer a Déu, ser immersos en el mateix Déu. Ningú no neix cristià, ni ningú no es fa cristià. És Déu qui, per la seva lliure elecció i la seva obra amorosa, ens fa cristians, inserint-nos en la vida de Crist i, en ell, en la mateixa vida de la Trinitat. Així

seran batejats els nostres germans, com nosaltres, en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.

Benvolguts Nil, Joselyn, Emma, Oriol, ha arribat l'hora de Déu en la vostra vida. Aquella hora que ell ha preparat i ha fet possible amb la seva misericòrdia. Ara, de manera sacramental, de manera misteriosa, Déu us farà el do de la vida nova; Déu mateix pel preu de la sang preciosa del seu Fill, Jesús, us netejarà de tots els pecats i mancaments de la vostra vida; ell us donarà el do del seu Esperit Sant, us farà membres de l'Església i us alimentarà amb el Cos i de la Sang del seu Fill. És gran el do que rebreu! Tan gran que, durant tota la vostra vida, l'haureu d'anar descobrint i vivint. Tan gran el do que avui rebreu, que tota la vida hauréu de donar gràcies i després en l'eternitat de Déu cantareu eternament la misericòrdia del Senyor. Avui l'Església, i per boca d'ella el vostre bisbe, us diu com a lema de tota la vostra vida: Sigueu el que sou! Sigueu sempre el do rebut en aquesta nit de Pasqua! No tingueu por d'obrir el vostre cor de bat a bat a l'amor misericordiós de Déu! No tingueu por en la vostra vida de ser sempre deixebles de Jesús en el si de l'Església! No us avergonyiu mai de la creu de Crist!

Què us demana Déu en aquest moment? El vostre cor, que ell no té, perquè ens ha creat lliures i vol que lliurement l'estimem. I el vostre cor lliurat al Senyor s'expressarà amb dues realitats: les renunciïes i la professió de

fe. Les renúncies que fareu vosaltres i que els ja cristians renovarem aquesta nit de Pasqua, i la professió de fe que us demanaré a cada un dels catecúmens i que tots després renovarem. Tots vosaltres i nosaltres ens comprometem a lluitar contra el pare de la mentida i de l'odi. En una cultura on massa sovint no importa la veritat sinó l'aparença; no la veritat sinó les sensacions i l'esperit de calúmnia i de destrucció; una cultura que no cerca sempre el bé, l'amor unit a la veritat, sinó que cerca massa sovint la destrucció; enmig d'aquest món, confiant en la força de l'amor de Jesús ressuscitat que venç la mort, vosaltres, catecúmens, i nosaltres, batejats, fem la promesa de lluitar per viure sempre en la veritat i l'amor, que tenen la seva font en Déu.

El Senyor vol també de vosaltres abans de rebre el baptisme la vostra fe, la resposta lliure del vostre cor que s'obre a l'amor de Déu. La fe és la resposta que donem a tot el que Déu ha fet a favor nostre; a tot el que Déu ens ha revelat per mitjà de l'obra de la salvació de la humanitat; el que Déu ens ha revelat en plenitud en Jesús, en qui se'ns ha obert el cor de Déu. Creure significa deixar-se estimar gratuïtament per Déu. Al que Déu ens ha manifestat diem: Sí, hi crec. I aquesta afirmació significa que jo accepto que Déu sigui la roca ferma de la meua vida. El qui creu és el qui accepta que la seva vida no té cap altra fortalesa que Déu mateix. I aquesta confiança, aquesta fe, obre els ulls a la bellesa de la realitat, obre el

cor a l'horitzó sempre obert de l'esperança, obre el cor a l'Amor que mai no mor, l'amor que engendra vida i alegria que mai no s'esgoten.

La Nit de Pasqua els cristians recordem amb els nostres germans grans, els jueus, el pas del Mar Roig del poble que Déu allibera del poder del faraó d'Egipte. Nosaltres sabem que la veritable i definitiva pasqua és la de Jesús, que passa de la mort a la vida per a no morir mai més, del poder del pecat a la vida de glòria. I Crist és la nostra Pasqua, en ell nosaltres participem del seu pas del pecat i la mort, a la gràcia i a la vida, a la vida eterna, la vida en plenitud que mai no s'acaba. També vosaltres, germans catecúmens, passareu per l'aigua del baptisme, com el poble d'Israel, i com el mateix Jesús, ja que el baptisme no és una simple cerimònia, un ritual introduït fa temps, i ni tan sols un lavatori. És molt més que un lavatori; és mort i vida; és mort d'una certa existència, i renaixement, resurrecció a una nova vida. Aquesta és la profunditat del ser cristià: no és solament quelcom que s'hi afegeix, sinó un nou naixement. Una nova vida en Crist. Però solament des de la creu s'arriba a la nova vida. I en això Crist ens va al davant, en la seva Pasqua. I en ell, confiant en els seu amor misericordiós que mai no ens abandona, és possible viure cada dia aquesta vida nova. Vida nova que avui s'inicia en els nostres germans catecúmens, i que es renova en nosaltres com a fruit de la Pasqua nova que aquesta nit celebrem.

Santa Maria, Mare de Crist, alegreu-vos, acolliu l'anunci de la Pasqua que us fa l'Església i vetlleu sempre per nosaltres, els vostres fills, perquè sempre visquem l'alegria de la Pasqua en la vida nova que brolla del vostre Fill ressuscitat d'entre els morts, ell que viu i regna, immortal i gloriós, pels segles dels segles. Amén.

> SANT CRIST D'IGUALADA. DIMARTS DE L'OCTAVA DE PASQUA

Homilia pronunciada a la basilica de Santa Maria d'Igualada el dia 2 d'abril del 2013.

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria, Sr. Vicari,
Srs. Rectors de les parròquies i quasi-parròquies de la ciutat,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Sr. Alcalde i Regidors,
Priors del Sant Crist,
Germans i germanes, tots, fills estimats de Déu:

Quin goig de celebrar la Pasqua! Quin goig de celebrar la Pasqua igualadina! Quin goig de poder contemplar la imatge del Sant Crist d'Igualada en el dia de la seva festa! És aquest el sentiment de joia profunda que omple el nostre cor en aquest dia, dimarts de l'octava de Pasqua, en celebrar la festa del Sant Crist d'Igualada en agraïment pel prodigi de la seva «suor de sang i d'aigua», d'aquell memorable dia 20 d'abril, Divendres Sant, de 1590. L'agraïment i admiració, que

es va produir en aquell Divendres Sant, roman entre els fills d'Igualada. I, any rere any, tota la ciutat és fidel a la cita d'adorar amb cor agraït el Sant Crist, el tresor més preuat dels igualadins. «Adorem, oh Redemptor, vostra imatge d'Igualada.»

Com cada any, estimats germans, us he de dir que el meu cor de pastor, en nom de Crist, d'aquesta ciutat s'omple d'alegria profunda en veure la vostra presència, en gran nombre, fidel i amorosa envers el Sant Crist. La vostra presència expressa que l'amor al Sant Crist és viu en els vostres cors i és viu en el cor de la ciutat d'Igualada. Però també com a pastor vostre us haig de dir que heu de créixer més i més en l'amor al Sant Crist; ja ho feu, però ens cal a tots créixer en amor, perquè sempre l'amor nostre serà poc enfront de l'amor que el Sant Crist té per nosaltres. *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando* (Jn 13,13-14), va dir Jesús als seus deixebles i ens diu a nosaltres en aquest dia. Ell ens convida a créixer en l'amor a ell i a testimoniar-lo, amb la paraula i les obres, als nostres germans amb els quals vivim.

Estem en l'Any de la Fe, que va convocar el papa Benet XVI amb l'objectiu de renovar la nostra fe, d'enfortir la nostra fe, de redescobrir-nos com a creients, d'esforçar-nos per tal que la fe sigui viscuda per nosaltres amb totes les seves conseqüències. I per això és

molt adient i oportú que donem aquest any una mirada de fe profunda al Sant Crist.

Què significa donar una mirada de fe al Sant Crist? ¿És possible una altra mirada, que no sigui la de la fe? Les mirades al Sant Crist poden ser tantes com persones som aquí, perquè la mirada és sempre personal. Encara més, el mateix Crist ens fa també a tots i cada un de nosaltres una mirada personal, pròpia, per a cada un de nosaltres. Perquè ell sap, àdhuc millor que nosaltres mateixos, quines són les veritables necessitats que tenim en el més pregon del nostre cor. També les mirades al Sant Crist poden ser no del tot mirades de fe, sinó que poden ser mirades principalment culturals, tradicionals, interessades... i àdhuc pot ser que no siguin mirades autèntiques, sinó d'aquelles superficials, fugisseres, de les que amaguen quelcom o tenen por de mirar per tal de no ser mirats.

Avui, doncs, en aquest Any de la Fe, us convido a tots, i em convido a mi mateix, a donar una mirada especial de fe al nostre Sant Crist d'Igualada. Aquella mirada de fe que hem tingut tantes vegades, que han tingut generacions i generacions d'igualadins i igualadines, en els més de quatre-cents anys d'història comuna entre el Sant Crist i la ciutat d'Igualada; però també sabem que la mirada és sempre nova, quan neix del cor ple de fe.

En la primera lectura hem escoltat el que deia sant Pere als jueus el dia de la

Pentecosta, quan l'Església inicia el seu camí enmig del món per anunciar i fer present el Crist: *Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies ... Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant...* Per a sant Pere és clar el lligam que hi ha entre Jesús crucificat i la seva senyoria. El crucificat és el Senyor, és el Messies esperat pel poble d'Israel, en qui es compleixen totes les promeses fetes per Déu i totes les Escripures en què Déu es comprometia a estimar i salvar, no sols el Poble d'Israel, sinó tots els pobles de la terra. El reconeixement de Jesús, el Senyor, demana la conversió de vida, renéixer de nou pel baptisme.

La mirada de fe al Sant Crist és la que ens fa descobrir la gran realitat de l'Amor de Déu, fonament i esperança de tot, en Jesús crucificat. El qui mor crucificat i amb el cor traspassat, d'on va brollar sang i aigua en ser perforat per la llança del soldat, és el Fill de Déu, que mor en la creu per la salvació de tota la humanitat. I quan escoltem aquesta afirmació podem quedar insensibles. L'hem sentida tantes vegades, que aquesta afirmació, que conté en si una realitat aparentment contradictòria —el qui mor, amb una mort ignominiosa, és el Fill de Déu i aquest crucificat és el Senyor— pot ser que no ens digui res o ens digui ben poca cosa. Però la mirada de fe és la que ens ha d'ajudar a

entrar en el cor d'aquesta afirmació i ha de fer néixer en nosaltres una admiració que ens porti després al diàleg propi de la fe, el que l'Esclatúra anomena «obediència de la fe» (cf. Rm 1,5; 16,26).

La mirada de fe al Sant Crist és la que veu més enllà de la sola imatge i veu més enllà dels simples conceptes, per a portar-nos a la trobada amb una persona, Jesús, el Fill de Déu, que mor en la creu per nosaltres i ressuscita el tercer dia, segons les Esclatúres. Vet aquí la fe cristiana. Ho hem dit manta vegada, però ho recordem: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). El cristià és el qui s'ha trobat amb Jesús, aquell que és molt més que una imatge que hem rebut del passat, el qui és molt més que un personatge del passat en qui és fonamenta una visió del món, una ètica molt bona, un projecte humà de grans dimensions, una religió amb unes normes i una estètica... Sí, Crist, el Fill de Déu, mort i ressuscitat, és el qui viu aquí i ara, el qui se'ns dóna continuament, com una font que raja sense parar. Crist és el qui continua, aquí i ara, fent brollar del seu cor la sang i l'aigua, perquè el seu amor no cessa de donar-se en els signes senzills de l'Eucaristia i del baptisme. Crist és viu i se'ns dóna en amor, però també és el qui deleja, desitja ardentment, el nostre amor. I per això no

cessa de donar-nos senyals del seu amor en el dia a dia; senyals que podem i devem descobrir si mirem, si obrim els ulls. Crist és viu i per això és capaç d'enamorar el cor de les persones que el descobreixen i el volen estimar del tot, fins al punt de donar la vida per ell. La mirada de fe al Sant Crist ens fa descobrir vivent i amorós; donant-se per nosaltres, aquí i ara, perquè en ell tinguem vida, i vida eterna.

Vet aquí la mirada de fe que som convidats a donar una vegada més en aquesta festa del Sant Crist. Una mirada que xoca amb la mentalitat que domina en el nostre món, en què sembla que negar Déu i la possibilitat de conèixer-lo sigui el que s'ha de portar i s'ha de dir. Nosaltres, obrint els ulls del cor i amb la llum de l'Esperit Sant, sabem que la plenitud del misteri de Déu es manifesta en la petitesa d'un crucificat amb el cor obert, rajant sang i aigua. Diu un autor: «El cor de Déu se'ns ha obert en Crist.» I aquesta és la nostra fe: obrir els ulls del cor a la màxima expressió de Déu en Crist mort en la creu. Ell és la Paraula única i definitiva que Déu ha donat als homes. El Crist, Fill de Déu fet home, és la Paraula única, perfecta i indispensable del Pare. No hi ha cap altra paraula definitiva i tota paraula humana tindrà el sentit vertader si es deixa il·luminar per Crist. Per a nosaltres, des de Crist i en Crist, Déu no és una hipòtesi llunyana, no és un desconegut que s'ha retirat després de la creació; Déu s'ha manifestat plenament en Jesús. En el rostre humà de Jesucrist

veiem el rostre de Déu. En les seves paraules escoltem el mateix Déu que ens parla. I a la Paraula el que s'espera és la resposta de la paraula del qui escolta. I aquesta és la fe cristiana. La fe cristiana és un diàleg entre Déu, en Crist, i la persona humana. No és un mer sentiment fugisser i canviant en el cor de l'home, d'acord amb el que ha vist o sentit, el que és moda o cal posar-se; sinó que la fe cristiana significa donar la resposta de l'acceptació de l'amor de Déu que se'ns manifesta i se'ns dona del tot, i de franc, en Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. Quan diem: «Hi crec», diem molt més que un mer assentiment intel·lectual, expressem la nostra confiança que implica tot el nostre ésser, ànima i cos, raó i cor, sentiments i voluntat. Creure significa deixar de confiar en mi mateix i posar tota la meva confiança en Déu. Creure significa reconèixer la meva feblesa, el meu ser inestable, i edificar la meva vida sobre la roca ferma, que és Déu, amor vertader, veritat immutable.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús ressuscitat va pronunciar el nom de Maria i com ella el va reconèixer. Aquesta fou l'experiència del ressuscitat per part d'aquella dona, la qual respon amb el reconeixement de Jesús, dient-li: *Mestre*. De manera semblant també ha de ser per a nosaltres la mirada de fe envers Jesús avui en la festa del Sant Crist. Crist és present en aquesta eucaristia que estem celebrant, donant-se per tots i cada un de nosaltres, i nosaltres el reconeixem com el nostre mestre i el

nostre Senyor. Ell se'ns dona a cada un de nosaltres, si l'acollim amb fe, i crea entre nosaltres la nova humanitat, fruit de la seva mort i resurrecció, el seu Cos.

La fe en Crist no ens separa dels germans i del món; sinó, tot al contrari, la fe en Crist ens porta al cor del germà i al cor del món. La fe en Crist, la fe del qui es deixa convertir, transformar per Crist, és capaç de generar un tipus humà creïble, en tensió incansable vers el bé de les persones concretes i el bé del món sencer. Per al qui creu de veritat en Crist, res del que és veritablement humà no li és aliè. La fe en Crist obre el cor a les necessitats de l'altre, especialment dels més petits, més febles i més pobres, perquè ens fa sentir en el cor aquelles seves paraules: *Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu* (Mt 25.40).

Que sigui avui i sempre veritat en nosaltres el que cantem al final dels goigs a l'aor del Sant Crist: «Amb més fe cada vegada / i amb accent de nou fervor: / Adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada.» Així sigui. Amén. Amén.

> ORDENACIÓ DIACONAL D'ISIDRE COSTA I CLOS

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 14 d'abril del 2013.

Sr. Vicari General i responsable de la formació dels candidats al diaconat,

Sr. Degà i membres del Capítol de la

Catedral,
Germans preveres,
Germans diaques,
Esposa de l'Isidre i els seus familiars,
Germans i germanes, tots estimats de Déu:

En l'alegria de la Pasqua celebrem l'eucaristia. I en aquesta mateixa alegria, l'Església que viu i peregrina per aquest món i en aquesta terra beneïda de Vic, avui, per mitjà del nostre ministeri, ha escollit el nostre germà Isidre per a ser ordenat de diaca. La Paraula de Déu, en les lectures pròpies del tercer diumenge de Pasqua, ha estat proclamada enmig de la nostra assemblea, com el que és, Paraula viva de Déu. Crist mateix s'ha fet present en aquesta Paraula de Vida. Ell mateix és la Paraula viva i eterna de Déu.

En el relat de l'evangeli hem vist l'alegria pasqual dels deixebles de Jesús. La font de l'alegria en el cor d'aquells pescadors del llac de Galilea és la presència misteriosa i, al mateix temps, real de Crist enmig d'ells. La frescor del matí d'aquell dia vora el llac de Galilea, la llum nova que començava a reflectir-se en el llac, tot això ens permet d'intuir quelcom de la novetat de l'Església naixent, en la qual tot és punt de partença, començament, esperança. Però al mateix temps també ens parla a nosaltres, l'Església, en el temps de la història; l'Església que, com ens diu el Concili Vaticà II, «avança peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, anunciant la creu i la mort del Senyor fins que vingui. Però que

s'enforteix amb la puixança del Senyor ressuscitat, a fi de superar amb paciència i caritat les seves afliccions i dificultats, internes i externes alhora, i, ni que sigui en la penombra, es manté ferma per a manifestar fidelment enmig del món el misteri de Crist, fins que a la fi es manifestarà amb plena llum» (LG, 8).

La Pasqua sempre es renova en l'Església. I la frescor i la llum de la Pasqua sempre nova és la que permet a l'Església viure en la permanent novetat i joventut dels inicis. L'Església de Crist pot sempre, plena de consol i d'esperança, emprendre el risc d'afrontar els reptes dels temps nous, perquè Jesús és sempre vivent en ella. L'Església sempre viu la presència de Crist, com la dels deixebles en aquell matí al llac de Galilea; ell és vora l'aigua, ell els dirigeix la seva paraula.

Amb aquesta seguretat de la presència viva de Crist enmig de la seva Església nosaltres avui hem escollit l'Isidre per a ser ordenat de diaca. Perquè el ministeri del diaca en l'Església és la de ser presència de Crist servidor de l'Església i del món. Aquest ministeri diaconal és donat a homes que amb la seva vida i l'exercici del que els és propi siguin ministres, presència viva, de Crist vivent, servidor dels homes, el qui dóna la vida a favor de la humanitat. Ens ensenya el segon Concili Vaticà: «Als diaques els són imposats les mans "no pas per al sacerdoci, ans per al ministeri". Els diaques, enfortits per la gràcia sacramental i en comunió amb

el bisbe i el seu presbiteri, serveixen el Poble de Déu en la diaconia de la litúrgia, de la paraula i de la caritat. D'acord amb allò que l'autoritat competent li hagi assenyalat, pertoca al diaca d'administrar solemnement el baptisme, guardar i distribuir l'Eucaristia, assistir en nom de l'Església el matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds, llegir la Sagrada Escripura als fidels, instruir i exhortar el poble, presidir el culte i l'oració dels fidels, administrar sacramentals, presidir el ritu d'enterrament i sepultura. Dedicats a tasques de caritat i d'administració, els diaques tindran present l'avís de sant Policarp: "Misericordiosos, amatents, caminant d'acord amb la veritat del Senyor, que es féu servidor de tots" (LG, 29).

Estimat fill, Isidre, és gran el do que avui reps del Senyor. La gràcia de l'Esperit Sant, que rebràs per mitjà del sagrament, per la imposició de mans i la pregària de l'Església, et transformarà en el més íntim del teu ésser. L'Esperit Sant farà possible que siguis «servidor de tots», a imatge i presència de Crist, el qui ha donat la vida per tots nosaltres. Vet aquí la clau del servei en l'Església: donar la vida. El servei propi de tot ministeri en l'Església demana aquesta expropiació d'un mateix, ens demana anar morint continuament al nostre jo, per poder arribar a dir com sant Pau. *Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20).

L'ordenació de diaca no es dóna a aquell que pels seus mèrits ha merescut de rebre

un premi. Hom és ordenat de diaca perquè el Senyor, per mitjà de l'Església, l'ha escollit per a aquest ministeri a favor de la mateixa Església. Ningú no és diaca, ni ningú no es fa diaca; és Crist el qui, per mitjà del ministeri eclesial, escull i consagra el seu servidor, fent-lo servidor de la seva Església, en nom i en presència seva.

L'evangeli que avui ens ha estat proclamat ens ha parlat clarament d'aquesta relació de Crist amb la seva Església, de la relació de Crist amb el ministeri dels apòstols, i de la relació de tot ministeri i de tot batejat amb Crist.

Crist és el ressuscitat, el qui ha vençut el pecat i la mort. Nosaltres sabem que, si per la fe obrim el cor a Crist, aquesta seva victòria sobre el pecat i la mort serà també la nostra victòria. Crist és el Senyor del món i de la història. Ell és el qui viu ressuscitat enmig de la seva Església, per a ser, per mitjà d'ella, la llum del món. L'Església és, en Crist, sagrament universal de salvació per a tots els homes (cf. LG, 38). Crist ressuscitat està assegut a la dreta del Pare, en l'eternitat de Déu, intercedint per nosaltres, com a sacerdot veritable i etern. Però Crist, el Senyor, és el qui, com aquell matí vora el llac de Galilea, continua demanant quelcom per menjar als seus deixebles: *Nois, no teniu res per menjar?* Això forma part del misteri de Jesús, el Ressuscitat, forma part de la humilitat de Déu. Jesús demana la col·laboració dels homes, demana que es

comprometin. Ell és el Senyor, però demana el nostre assentiment per a poder fer la seva obra en nosaltres i, per mitjà de nosaltres, a favor dels homes. El Senyor ens demana que siguem pescadors amb ell. Ens demana que confiïm en ell: *Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu*. Jesús ens demana que confiïm en ell i que actuïm d'acord amb els ensenyaments de la seva paraula. Ell ens demana que l'escoltem i acollim la seva paraula de vida en el nostre cor. Ell ens urgeix per tal que donem a la seva paraula més importància que no pas a les nostres experiències i coneixements. Ens demana que actuïm i visquem segons la seva paraula, no segons els nostres criteris o els criteris del món.

El diaca està al servei de la Paraula. Sempre aquesta Paraula ha de ser vida per al qui té el ministeri de la Paraula encomanat. La lectura contínua d'aquesta paraula ha de ser el teu aliment quotidià, Isidre. Paraula acollida en el cor amb la meditació d'aquesta perquè hi sigui llum per al teu camí i per al camí dels teus germans. Paraula que ha de ser llegida, meditada i entesa en la fe de l'Església, i per tal que això sigui veritat cal també que sigui el Catecisme de l'Església Catòlica company de camí en la teva predicació, catequesi i ensenyaments per al Poble de Déu.

Retornem vora el llac de Galilea en aquell matí de Pasqua. La xarxa dels qui han estat obedients a la paraula de Jesús s'omple de

peixos, molts, però la xarxa no s'esquinça. És això imatge de l'Església de Crist, catòlica, universal, que acull en el si a la humanitat sencera dels escollits. Però en retornar, Jesús, el qui els ha demanat quelcom per menjar, és ell mateix el qui ja ha preparat l'esmorzar amb un peix i pa a la brasa. El qui ha pidolat és ara l'amfitrió que els dona menjar. Encara més, ell és l'aliment de vida.

En aquell àpat vora el llac de Galilea veiem la imatge del que és l'àpat eucarístic de l'Església de tots el segles i també la imatge de l'eucaristia que estem celebrant. El pa que els dona com a aliment és ell mateix: *Jo sóc el Pa de vida* (Jn 6,48). Ell és el gra de blat que ha mort i ara dona el cent per u. Ell, mort en la creu per amor, fa possible que en ell tota la humanitat tingui l'aliment de vida eterna. Jesús és el pa i també és el peix que per nosaltres va baixar a les aigües de la mort per rescatar-nos del seu poder. I ell, com als seus deixebles, també ens convida a nosaltres: *Veniu a esmorzar*. Veniu a alimentar-vos de mi mateix, perquè en mi tingueu vida.

El ministeri del diaca és el del servidor de l'Eucaristia. Tot el ministeri propi del diaca és el de l'Església servidora que convida els homes a anar a Crist. La font i el cimal de l'evangelització de l'Església és l'Eucaristia. Isidre, sigues presència de Crist que convida a participar en l'Eucaristia. Sigues en la celebració de l'Eucaristia el qui exerceix el seu ministeri de tal manera que tots els qui

formen la comunitat solament tinguin els ulls i el cor posats en Jesús. Tingues el zel que tots rebin amb cor net i purificat per la penitència el Cos i la Sang de Crist. Que els teus peus i les teves mans siguin generosos a portar la comunió eucarística als malalts i ancians.

L'Església és una comunitat eucarística. L'Església té el seu cor en l'Eucaristia. L'Església té la consciència que sense l'Eucaristia ella no és res. En el relat de l'aparició de Jesús ressuscitat als seus deixebles hem escoltat com la xarxa s'ompli de peixos, «cent cinquanta-tres» ens diu l'evangelista. I des d'aquesta xifra m'atreveixo a fer una interpretació en la línia de l'Església eucarística. A la xifra de cent cinquanta-tres li mancaria una unitat per a poder expressar plenitud, segons la simbologia bíblica, dues vegades setanta-set. I amb el peix que Jesús ofereix als seus deixebles, que està rostint-se a les brases, el número de peixos que estan en la xarxa de Pere i dels altres deixebles arriba a la seva plenitud, cent cinquanta-quatre. Crist és la plenitud de la revelació de Deu, de l'amor de Déu. Crist és la plenitud de l'Església, sense ell no hi ha plenitud. Encara més quan veiem que la mateixa pesca dels deixebles és la pesca de Jesús: *Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu*, va dir Jesús als seus deixebles. Germà Isidre, sempre en el teu cor i en el cor de tots nosaltres han de ressonar aquelles paraules de Jesús: *Sense mi no podeu fer res* (Jn 15,5). El ministeri que avui rebràs

per mitjà de l'ordenació diaconal té aquest secret, com tota la vida cristiana. Solament si el teu cor és del Senyor, i si poses en ell sol la teva confiança amb l'obediència a la seva paraula i la docilitat al seu amor, podràs ser presència de Crist servent dels homes i podràs ser autèntic servidor de tots, especialment dels més petits i els més pobres, amb cor misericordiós i amatent. Solament des de l'Eucaristia i en l'Eucaristia esdevenim el que som: el Cos de Crist, del Crist servidor dels homes.

Que intercedeixi per tu santa Maria, Mare de Déu, plena de l'alegria de la Pasqua, fidel serventa del Senyor, deixebla perfecta del Crist, mare amorosa de tota l'Església; que ella, sota les advocacions de la Gleba i de Lurdes, sigui sempre per a tu model de servei a Crist i a la humanitat nova que neix de la seva mort i resurrecció. A Crist, ara i sempre *sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles*. Amén.

> FUNERAL DE MN. RAMON MATA I ALBANELL

Homília pronunciada a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa el 26 d'abril de 2013.

Ac 10,34-43 // Jn 6,37-40

Aquesta parròquia de Sant Pere Apòstol de la ciutat de Manresa viu amb dolor el comiat del qui fou durant trenta-set anys el seu rector, Mn. Ramon Mata i Albanell.

Tots nosaltres, familiars, germans sacerdots, religioses carmelites de la Caritat- vedrunes de la comunitat del col·legi del Sagrat Cor, Renovació Carismàtica de la ciutat i de la diòcesi, i els qui heu fet camí amb ell; tots nosaltres compartim el dolor per la pèrdua d'un company de camí en el pelegrinatge per aquest món cap a la casa del Pare.

Ja sabem que el camí arriba a terme i tenim experiència contínua del comiat de persones estimades, però sempre ens dol. I avui ens dol que Mn. Ramon Mata ens hagi deixat i hagi estat cridat a les estances de la vida eterna i definitiva. Ens dol perquè esperàvem que poguéssim fer un altre tram de camí amb nosaltres, en una nova etapa. No ha estat possible i la nostra mirada de fe confiada ens fa dir que no ha estat la voluntat de Déu. I amb el dolor al cor no podem dir res més que gràcies, Senyor, que es faci sempre la vostra voluntat aquí a la terra com es fa en el cel.

I en aquesta parròquia de sant Pere apòstol de la ciutat de Manresa, de la carretera de Santpedor, hem escoltat la Paraula de Déu en la celebració de la missa exequial per l'etern descans del qui fou el seu pastor, en nom del Senyor. Aquí mateix, on tantes vegades durant els trenta-vuit anys de rector va predicar la Paraula de Déu mossèn Ramon, fent ressonar en el cor dels fidels i en el seu propi la Paraula de vida; aquí mateix també nosaltres hem escoltat la mateixa Paraula de la Vida, perquè ens sigui

per a nosaltres consol i aliment de fe i esperança i ens ajudi a pregar amb més força i devoció, si cap, pel seu etern descans.

En la primera lectura hem escoltat com sant Pere, apòstol, expressa el seu testimoniatge de fe de l'obra de Déu en Jesucrist, a favor dels homes sense cap distinció. Fou a la casa del pagà Corneli on sant Pere va obrir els ulls de manera clara i definitiva a la realitat de la universalitat de la salvació de Jesucrist a favor de tota la humanitat. Crist, el Senyor, ha vingut a salvar tots els homes. No es pot fer distinció entre jueus i pagans, ni tampoc cap altra distinció. La salvació que brolla del cor de l'únic i etern Déu, creador de tota la humanitat, i que es manifesta i realitza plenament en Jesucrist és a favor de tots els homes de tots els llocs i tots els temps.

Mn. Ramon Mata fou consagrat al ministeri apostòlic per l'ordenació sacerdotal per mans del seu bisbe. Tota la seva vida sacerdotal, seixanta anys, ha estat de plena fidelitat al ministeri rebut. En la seva vida, en el seu cor no es traspuava res més que el desig de servir en el que és propi del ministeri sacerdotal. Fou sempre, i fins al darrer alè, sacerdot de Crist, en nom i en presència de Crist a favor del seu poble, en concret, a favor del poble encomanat. La raó del ministeri apostòlic en l'Església, la dels bisbes i els preveres, és la de continuar la missió dels apòstols; fer que la salvació de Crist arribi a tots els homes de tots els temps i de

tots els llocs. La tasca aparentment senzilla de cada sacerdot en un lloc i en un temps concret és d'una gran eficàcia i d'una gran fecunditat. El ministeri de l'ensenyament, el de la celebració dels sacraments, el de la comunió i la caritat, exercits en nom de Crist són font de vida per a la comunitat. El meu cor de bisbe d'aquesta diòcesi no pot fer res més en aquest moment que agrair el sacerdoci a favor del poble, en concret a favor d'aquesta parròquia, de mossèn Ramon. En el misteri de Déu ell podrà gaudir de la visió de les meravelles de gràcia que pel seu mitjà Déu ha obrat en el cor de tantes persones en els seus llargs anys de ministeri sacerdotal.

Els sacerdots no tenim cap altra grandesa ni cap altra missió que la de complir fidelment l'encàrrec rebut; tota altra realitat que aparentment ens portés a un millor servei al Poble de Déu, però que ens apartés de la missió rebuda, no podria ser mai autèntica. La nostra santedat és la de complir fidelment la missió apostòlica rebuda per a fer present la salvació de Crist Sacerdot a favor del Poble, com ens diu el Concili Vaticà II: «Els preveres adquiriran de forma pròpia la santedat practicant llurs ministeris sincerament i incansablement en l'Esperit de Crist. Essent ministres de la paraula de Déu, llegeixen i escolten cada dia la paraula divina, que han d'ensenyar als altres; i si alhora s'esforcen a rebre-la ells mateixos, esdevindran deixebles cada dia més perfectes del Senyor... Com a ministres de les

realitats sagrades, sobretot en el Sacrifici de la Missa, personifiquen especialment Crist... En governar i pasturar el Poble de Déu, són esperonats per la caritat del bon Pastor» (*Praesbyterorum ordinis*, 13).

Germans estimats, donem gràcies a Déu per la vida i el ministeri d'un bon sacerdot de Crist, mossèn Ramon. La nostra esperança és que el Senyor, purificant-lo de totes les taques de pecat que encara poguessin restar en el seu cor, usant de la seva infinita misericòrdia, li doni el premi de la corona dels qui han estat servidors fidels. I la nostra esperança s'obre també a la vida eterna i a la resurrecció dels morts. Nosaltres quan enterren als nostres germans en la fe ho fem amb l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció futura a la fi dels segles, quan Crist, que és la nostra vida, apareixerà gloriós a judicar els vius i els morts, com confessa la nostra fe cristiana.

I aquesta paraula d'esperança en Déu més enllà d'aquesta vida, del que nosaltres veiem i entenem, és la que ens ha manifestat clarament la Paraula de Déu que ens ha estat proclamada. Sant Pere, en el testimoni evangelitzador que va fer a casa de Corneli, confessa la mort i resurrecció de Jesucrist, *el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts*. I en el fragment de l'evangeli segons sant Joan hem escoltat quina és la finalitat última de l'obra de Crist a favor de la humanitat: *No he baixat del cel per fer la meva voluntat, sinó la del qui m'ha enviat*.

I la voluntat del qui m'ha enviat és que jo no perdi res d'allò que Déu m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia. Perquè la voluntat del meu Pare és que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia.

Sí, germans estimats, en aquest moment del dolor per la mort de mossèn Ramon la paraula de Jesús ens obre l'horitzó que la mort i el pecat voldrien tancar definitivament. La mort no és un mur infranquejable per al qui deixa brolla en el seu cor el do de la fe cristiana. L'obra de Crist a favor nostre té com a culminació que nosaltres puguem ressuscitar amb ell en el darrer dia. La voluntat del Pare és la vida, i vida eterna. La voluntat del Pare, que es fa realitat en el seu Fill estimat, és la de portar a plenitud la humanitat sencera. Tots els homes i tot l'home, cos i ànima, són cridats a creure en Crist i a participar de la plenitud de vida que ell ens ha aconseguit amb la seva mort i resurrecció.

Jesús és l'ungit de l'Esperit Sant. En ell Fill etern del Pare, fet home per nosaltres i per la nostra salvació, habita la plenitud de l'Esperit Sant. Aquest mateix Esperit és el que hem rebut per la fe i els sagraments en el nostre cor, per a viure en la vida de fills de Déu. El mateix Esperit Sant és per a nosaltres principi d'esperança, perquè ens fa desitjar i esperar els béns que no coneixem, però que tenim la certesa que posseïm en la fe i que posseïrem en la plena visió. És també

l'Esperit Sant el qui habita en nosaltres i ens fa temples seus. Ens diu sant Pau en la carta als romans: *I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals* (Rm 8,11).

Amb dolor, trasmutat en esperança, preguem pel nostre germà Mn. Ramon Mata. Preguem amb la mirada posada en Jesús en qui ell sempre cregué, a qui sempre estimà, i en qui sempre esperà. Preguem per ell en l'esperança que la seva vida oferta ara com a libació davant Déu sigui acollida, pel qui és el jutge misericordiós, com a ofrena plaent a Déu i pugui entrar en el repòs etern en l'esperança de la resurrecció definitiva.

Ben a prop de la muntanya de Montserrat i de la festa de la Mare de Déu, li adrecem a santa Maria la pregària pel seu fill, Ramon; ell sempre l'estimà com a mare tendra i amorosa, mare dels sacerdots, mare dels catalans; que sigui per a ell, ara, en el moment de la seva mort, mare de misericòrdia, portant-lo de la mà a l'estança dels sants en el cel. I, per a tots nosaltres, que santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, sigui mare de pietat, pregant per nosaltres davant el Bon Pastor, perquè ens doni els sacerdots sants, que seguint les petjades dels qui com mossèn Ramon ens han precedit, puguin servir fidelment el Poble Sant de Déu. Amén.

> FUNERAL DE MONS. LLUÍS SURINYACH I SUÑÉ

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Esteve de Llanars el 26 d'abril del 2013.

Ap 21, 1-5a.6b-7 // Jn 6,51-58

Sr. Bisbe de Girona,
Sr. Rector d'aquesta parròquia,
Familiars de Mons. Lluís Surinyach:

Mons. Lluís Surinyach i Suñé, després d'una llarga i fecunda vida —cent tres anys—, ens ha deixat en ser cridat a la Casa del Pare. I avui tots nosaltres l'acomiaem a l'església parroquial de Sant Esteve de Llanars, abans de donar-li cristiana sepultura. Aquesta ha estat la seva parròquia des de l'any 1956, quan un sacerdot de quaranta-sis anys d'edat hi arribava. Jurídicament, en fou rector fins a l'any 2011; però de cor, mossèn Lluís ha estat, fins al seu darrer alè, el rector de Llanars. Cinquanta-set anys de rector de Llanars, dels vuitanta anys de sacerdoci ministerial i dels cent tres anys de vida! Una llarga vida és una benedicció de Déu. Avui nosaltres en donem gràcies, per ell i per la seva vida de servei ministerial a favor de l'Església de Déu.

La identitat sacerdotal clara de Mons. Lluís Suriñach és el tret que l'identifica plenament i del qual avui nosaltres donem gràcies i fem memòria agraïda i, sobretot, pregària confiada a la divina Misericòrdia, perquè el Senyor li doni la corona merescuda pels servidors fidels, perquè el Senyor usi

de misericòrdia amb ell i el purifiqui de les taques dels pecats i de les imperfeccions i l'admeti ja ara en el regne etern. El sacerdot de mossèn Lluís va néixer en el si de la seva família, en el seu poble natal, Rocabruna. La seva vocació sacerdotal fou madurada en el Seminari Conciliar de Girona, en uns anys no pas fàcils de lluites ideològiques i convulsions socials i polítiques. Fou escollit sacerdot i ell es va deixar prendre per Déu per a ser imatge i transparència de Crist, Bon Pastor, amb l'ordenació sacerdotal de mans del seu bisbe de Girona, l'any 1933. En temps de persecució es va mantenir fidel i va rebre el testimoni de molts companys seus màrtirs en la persecució per odi a la fe cristiana. Exercí el seu ministeri lluny de la seva terra i en retornar no es va cansar mai de ser nit i dia i en tot moment un sacerdot de Crist. El vestit de clergue, portat sempre com a senyal d'identitat i de servei continu, manifestava el seu cor de sacerdot zelós i lliurat del tot, atent a les necessitats dels altres i atent a la voluntat de Déu per a aquells que, en nom de Crist, Bon Pastor, servia sempre ben disposat. No era lluny del poble, sinó que estava del tot immers en la vida quotidiana, sofrint amb els qui sofrien, alegrant-se amb els qui s'alegraven; malda-va per ser tot per a tots.

No puc deixar de citar les paraules del sant pare Francesc en la missa crismal del Dijous Sant passat quan, parlant als sacerdots, els deia: «Qui no surt d'ell mateix, en lloc de ser mitjancer, va convertint-se de mica en mica

en intermediari, en gestor. Tots coneixem la diferència: l'intermediari i el gestor *ja tenen la seva paga*, i com que no posen en joc la seva pròpia pell ni el propi cor, tampoc no reben un agraïment afectuós, que neix del cor. D'ací prové precisament la insatisfacció d'alguns, que acaben essent tristos, rectors tristos, i convertits en una mena de col·leccionistes d'antiguitats o de novetats, en lloc de ser pastors, amb "olor d'ovella" —això us demano: que sigueu pastors amb "olor d'ovella", que això es noti—, en lloc de ser pastors enmig del seu propi ramat i pescadors d'homes ... Benvolguts fidels, acompanyeu els vostres sacerdots amb l'afecte i la pregària, perquè siguin pastors segons els cor de Déu.»

Estimats germans, aquestes paraules del Sant Pare ¿no ens recorden la persona i la figura de mossèn Lluís, rector de Llanars? Us dic, amb la mà al cor, que a mi, sí que me'l fan present. En les visites pastorals i en altres esdeveniments sempre trobava un sacerdot de cap a peus. Zelós del seu poble. Curós de la litúrgia i de tot el que es refereix a la glòria de Déu. Atent a les persones, visitador dels malalts. Estimat dels grans, dels infants i dels joves. Persona amb un cor que estimava el poble i totes les seves famílies. Coneixedor del seu entorn, de les seves valls i les seves muntanyes, dels seus camps i els seus boscos. Persona que amb la seva gran edat era capaç de tenir projectes, i que també sofria en el seu cor en veure com molts anaven deixant la

pràctica religiosa, per a caure en el parany del materialisme, del pensar que la vida no és res més que tenir i gaudir, oblidant que la vocació primera i fonamental de l'home és conèixer Déu per la fe i donar-li gràcies per la vida i pels dons rebuts de la seva mà generosa, tot glorificant-lo.

Les paraules que hem escoltat en la primera lectura del llibre de la profecia de l'Apocalipsi ens han portat clarament al temps litúrgic que vivim, el temps pasqual. Les paraules de Jesús: *Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, sóc el principi i la fi*, ens han fet presents les paraules amb què es beneeix el ciri pasqual que encenem la nit de Pasqua i que tenim encès tot el temps pasqual i que també encenem en el ritu del baptisme i en les exèquies d'un cristià. És Crist ressuscitat el fonament de la nostra fe cristiana. Tota la vida del cristià està marcada pel misteri pasqual de Crist mort i ressuscitat. La mort i resurrecció de Crist són la nostra salvació. Com que Crist ha mort i ha ressuscitat, tots els qui creuen en ell participen de la seva victòria sobre el pecat i la mort.

És això mateix el que nosaltres celebrem en el comiat de Mons. Lluís Suriñach. En la missa exequial i en tot el ritu propi de l'enterrament cristià, nosaltres no fem res més que posar els ulls en Crist, el Senyor, mort i ressuscitat. L'esperança cristiana no es basa en les nostres obres, en les nostres qualitats, en les nostres paraules i accions.

L'esperança cristiana té un sol fonament: l'amor misericordiós de Déu, que es manifesta en plenitud en Jesús, mort i ressuscitat. L'esperança cristiana té una certesa: l'Amor és més fort que la mort. L'Amor de Déu, manifestat en plenitud en el seu Fill, mort per la nostra salvació i ressuscitat per a la nostra justificació, és el fonament de la nostra esperança. Esperança que, en paraules de l'Apocalipsi, s'expressa d'aquesta manera: *Vaig veure un cel nou i una terra nova ... Vaig veure ... la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs ... És el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes.*

Aquesta és l'esperança cristiana que brolla de la fe cristiana. I la fe cristiana neix de la trobada amb Crist, vivent, l'esdeveniment de tots els segles, aquell que cada persona de cada generació pot i deu trobar, per a poder tenir la vida veritable, l'horitzó obert de l'esperança, la direcció decisiva d'una vida plena de sentit i de significat. Mossèn Lluís, com tot els sacerdots que han servit, serveixen i serviran les comunitats cristianes, no volen res més que això: que les persones es trobin amb Crist per a tenir vida plena, vida a desdir. La vida del sacerdot té un centre, la font secreta de tot el que viu, sofreix i estima: l'Eucaristia. Tot el seu neguit evangelitzador i missioner, pastoral i caritatiu,

té la seva font i la seva culminació en l'Eucaristia, principalment la missa dominical.

En l'evangeli hem escoltat unes paraules de Jesús que han omplert el nostre cor d'esperança en el dolor pel traspàs de Mons. Lluís Surinyach. Aquestes paraules de Jesús omplen el nostre cor de l'esperança cristiana davant la mort del nostre germà. Ell s'alimentava quotidianament amb fe de l'Eucaristia. I la paraula de Jesús és clara: *Jo sóc el pa viu baixat del cel ... Qui menja aquest pa viurà per sempre ... Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia.* Sí, aquesta és la certesa que ens dona la nostra fe en Jesús: els qui creuen en ell i viuen en comunió amb ell tenen vida eterna i resurrecció. Per això tenim la certesa, posada en la misericòrdia de Déu, que el nostre germà ha estat cridat a posseir el que sempre cregué i esperà: la vida eterna, veure Déu cara a cara. Que sigui per a tots nosaltres la vida i l'exemple de mossèn Lluís una crida a viure la nostra fe cristiana, des de la font de la missa dominical, donant els fruits de la vida nova: la pau i la caritat.

Som ben a prop de les primeres vespres de la solemnitat de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya. A ella, a qui tantes vegades s'encomanà el nostre germà mossèn Lluís, li demanem que l'acompanyi en aquest moment de la seva mort. Que ell senti l'escalf de la mà de la que és Mare de tots els homes i Mare de

Misericòrdia, tot portant-lo davant del qui és jutge misericordiós, Jesucrist, fill seu i Senyor Nostre. Que també santa Maria sigui per a nosaltres mare de pietat i ens sigui intercessora, perquè el Senyor ens doni els pastors segons el seu cor que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats de les nostres diòcesis. Amén.

ALTRES TEXTOS DEL SENYOR BISBE

> INAUGURACIÓ DEL CENTRE D'INTERPRETACIÓ DEL MONESTIR DE RIPOLL

Ripoll, 8 de març del 2013.

Honorable Sr. Felip Puig i Godes, Conseller d'Empresa i d'Ocupació de la Generalitat de Catalunya,

Sr. Alcalde de Ripoll,

Sra. Diputada a les Corts,

Sr. President del Consorci Ripollès Desenvolupament,

Sr. Rector de la parròquia i monestir de Santa Maria de Ripoll,

Senyores i senyors.

Agraeixo que m'hagi estat donat l'ús de la paraula en aquesta inauguració del Centre d'Interpretació del Monestir de Ripoll que el Consorci Ripollès Desenvolupament i les entitats que el configuren han fet realitat per al servei de les persones que s'acostin a visitar Ripoll i en concret el seu monestir de Santa Maria.

Agraeixo que m'hagi estat donada la paraula com a hereu de ser el primer servidor del monestir de Santa Maria de Ripoll. Les vicissituds de la història, plena d'encerts i desencerts, fan que el bisbe de Vic sigui en aquest moment com l'abat d'un monestir sense monjos, però un monestir ple de sentit no sols per la història, sinó també pel present d'una realitat visible al servei del culte de Déu i la santificació dels homes.

En aquest moment voldria fer presents tots els abats que des del segle IX fins al XIX van servir aquest monestir i la seva vida. No puc deixar d'esmentar la figura cabdal del comte, abat i bisbe Oliba, de qui fa pocs anys celebràvem el mil·lenari del servei abacial de Ripoll i l'any 2018, si Déu vol, celebrarem els mil anys del seu episcopat de Vic. Però també ens cal fer present el bisbe Josep Morgades, que va fer renéixer de les seves cendres el monestir, fent la reconstrucció de la nau que permet el culte i la vida en l'església del monestir de Santa Maria. Generacions de ripollesos han estimat aquest monestir i n'han tingut cura. Sols vull recordar tots els rectors de la parròquia de Santa Maria i tots els qui, en aquests darrers anys, han format o formen part del Patronat del Monestir de Santa Maria de Ripoll.

La col·laboració, en el marc del protocol signat, entre el bisbat de Vic i el Consorci Ripollès Desenvolupament per al projecte Terra de Comtes i Abats, expressa la volun-